

Giới thiệu Học Trường, Anh Thật Phiền

Thể loại: Truyện ngắn, lãng mạn, hiện đại

Giới thiệu:

Xin chào.

Tôi là Đường Bách Ngọc.

Năm nay tôi đã là sinh viên năm ba của trường đại học y danh giá nhất thành phố. Nói ra thì cũng có chút tự hào vì bản thân đó giờ không nghĩ là sẽ vào được chỗ này, dù gì thì đây cũng là trường đại học y duy nhất ở thành phố này mà.

Bản thân tôi tự nhận mình là người ngại phiền phức, rất lười rất rất lười.

Tự nhớ hồi tôi còn đang là cô học sinh năm cuối cấp ba, mẹ mẹ nghiêm túc ngồi nhìn đối diện tôi, tôi cũng rất ngoan ngồi yên lặng nhìn bà.

Tầm được năm phút, mẹ mẹ bắt đầu ngồi không yên có lẽ do thái độ của tôi, chỉ thấy bà hai mắt rục rủa mở miệng nói.

"Bách Ngọc, đứa trẻ đẹp trai Lương Viên ở nhà đối diện đậu đại học y duy nhất ở thành phố rồi",.....

Bạn đang đọc truyện *Học Trường, Anh Thật Phiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-0

Xin chào.

Tôi là Đường Bách Ngọc.

Năm nay tôi đã là sinh viên năm ba của trường đại học y danh giá nhất thành phố. Nói ra thì cũng có chút tự hào vì bản thân đó giờ không nghĩ là sẽ vào được chỗ này, dù gì thì đây cũng là trường đại học y duy nhất ở thành phố này mà.

Bản thân tôi tự nhận mình là người ngại phiền phức, rất lười rất rất lười.

Tự nhớ hồi tôi còn đang là cô học sinh năm cuối cấp ba, mẹ mẹ nghiêm túc ngồi nhìn đối diện tôi, tôi cũng rất ngoan ngồi yên lặng nhìn bà.

Tầm được năm phút, mẹ mẹ bắt đầu ngồi không yên có lẽ do thái độ của tôi, chỉ thấy bà hai mắt rục rủa mở miệng nói.

"Bách Ngọc, đứa trẻ đẹp trai Lương Viên ở nhà đối diện đậu đại học y duy nhất ở thành phố rồi."

Tôi nghiêng đầu rồi lại gật đầu.

Mẹ mẹ lại càng sốt ruột hơn ban đầu, âm thanh cũng tăng lên vài nốt.

"Bách Ngọc, mẹ không muốn nhà mình thua nhà bên đó! Bách Ngọc con cũng thi vào đại học đó đi!"

Tôi tính tính đó giờ rất ngại những chuyện phiền phức và đặc biệt tôi chính là người thuộc thể loại nuông chiều người nhà. Nghe mẹ mẹ nói muốn tôi vào đại học y, tôi liền rất ngoan ngoãn cầm hồ sơ đi nộp vào trường đại học, cầm đầu ngày đêm ôn bài rớt cuộc cũng đậu vào với số điểm sát nút.

Thật may mắn.

Mẹ mẹ nhà tôi lúc ấy chính là bộ dạng kinh hi vui vẻ đến mức trên mặt lúc nào cũng treo lên nụ cười rục rờ như hoa.

Thậm chí bà còn tự hào đi khoe khắp xóm là tôi đậu vào đại học danh giá, nhận lấy hàng chục con mắt ganh ghét rồi vui vẻ như vậy suốt mấy tháng trời.

Tôi vốn chỉ nghĩ rằng vào đại học rồi thì sẽ tiếp tục an nhàn yên lặng học tập, cũng không thêm mơ mộng tình yêu đại học như vạn cô gái khác. Chỉ muốn yên yên lặng lặng học và học.

Nhưng có lẽ ông trời muốn trừng phạt tội lỗi đi khoe chiến tích của mẹ mẹ tôi lên người tôi đây.

Tôi lúc ấy vốn không hề nhớ đến Lương Viên ở đối diện nhà cũng vô học ở chỗ này. Cái ngày gặp anh chính là lúc tôi vẫn đang ngo ngác đứng xếp hàng giữa sân trường rộng lớn. Thị lực của tôi vốn rất kém nhưng lại giấu mù mù không đeo kính nên không nhận ra cái vị học trưởng đang phát biểu trên khán đài là Lương Viên. Mắt nhìn không rõ nên tôi cũng chẳng ngước lên nhìn nữa chỉ chán chán nhìn xung quanh các bạn học bên cạnh.

Lại thấy người nào cũng là bộ dạng hoa si mơ mộng phát tình nhìn lên vị học trưởng vẫn đang phát biểu trên kia.

Lúc đó tôi cũng chỉ nghĩ rằng thật tiếc khi không được nhìn dung nhan đẹp trai đến thế nào của học trưởng mà thôi. Con người mà, ai chẳng yêu cái đẹp?

Khi màn phát biểu kết thúc chính là lúc mọi người ai nấy về lại lớp học.

Tôi ù ừ cạc cạc chỉ biết nhìn vào sơ đồ trường học rồi nheo hai mắt lại kiểm đường đi.

Đi được vài ba bước thì vô tình đụng vào người khác. Chỗ đụng lại là lồng ngực cứng rắn của người ta hại đầu tôi ọng lên hai mắt cũng muốn rớt nước vì hoa mắt.

"Thật xin lỗi."

Tôi chính là rất ngoan ngoãn xin lỗi rồi định vòng qua đi tiếp, nhưng cái vị này cũng quá ngớ ỉ?

Tôi bước qua trái cũng bị chặn, qua phải càng bị chặn.

Ôi chao ôi chao?

Đây chính là cảnh muốn bắt nạt trong mấy bộ phim truyền hình tám tập phát vào buổi tối lấy nước mắt lời máng của mù mù nhà tôi sao?

Tôi như vậy may mắn đụng độ vào ngày thứ ba đi học sao?

"Đường Bánh Ngọt, không ngờ lại gặp em ở đây."

Giọng nói mang đậm ý vị đàn ông quyến rũ, dịu dàng mà ấm áp truyền vào lỗ tai nhạy cảm của tôi.

Trên thế giới này người dám chế nhạo tên tôi cũng chỉ có duy nhất cái tên mặt đẹp miệng sỏi đối diện nhà mà thôi.

Ngước mặt lên, gương mặt đẹp trai chết người đang tươi cười rạng rỡ như hoa của Lương Viên đập vào hai mắt đang tròn to của tôi.

Cái cười này quả thật chói mắt tới mức tôi chỉ muốn đập vài cái mà thôi.

Lương Viên khoe miệng tươi cười suýt chút nhìn tôi im lặng không nói, bàn tay thon dài đẹp để có lực của anh khẽ nghịch vài sợi tóc mai của tôi, trêu người nói.

"Đường Bánh Ngọt, em đây là bị tôi hút hồn sao?"

Tôi lúc ấy cảm nhận được hàng ngàn ánh nhìn bén như dao găm tị đâm đến. Nếu có thể giết người bằng ánh mắt có lẽ tôi đã chết thê thảm vô cùng rồi.

Vốn ngại phiền phức sẽ tìm đến lại còn gặp bản mặt chói mắt của Lương Viên, tôi trở nên rất soái mà lạnh lùng lùi một bước thoát khỏi maelstrom của anh, hai mắt vô tội chớp chớp, ngay thơ nói.

"Học trưởng, chúng ta có quen biết sao?"

Quả thật vẻ mặt cứng ngắc của Lương Viên lúc ấy khiến lòng tôi cảm thấy vô cùng hả dạ, mắt thấy đây mắt học trưởng phát ra ánh sắc kì dị, đáy lòng tôi vang lên âm thanh như chuông kêu chói báo hiệu nguy hiểm. Tôi rất thức thời khẽ cúi gập người rất ngoan ngoãn nói.

"Học trưởng tên tôi không phải Đường Bánh Ngọt, chào anh."

Dứt lời liền nhanh nhẹn chạy trốn, liếc mắt khẽ thấy khoe miệng khẽ nhếch của Lương Viên lúc ấy tôi liền hiểu cuộc sống ở đại học nhất định không như tôi mong đợi rồi.

Dứt khoai suy nghĩ, tôi quay lại với hiện tại, khẽ thờ dài hồi hận vì ngày xưa nghe lời mù mù bước vào đây, không ngày nào là tôi không bị phiền phức do Lương Viên tạo ra gây tổn hại tinh thần nhỏ bé của mình.

Hôm thì bị đám fan náo loạn của anh đe dọa.

Hôm thì lại nghe bạn học trêu chọc bản thân có mờ ám với vị học trưởng nổi tiếng Lương Viên.

Còn có lúc tôi không hiểu một số chỗ trong bài giảng, tôi liền ham học mà chạy tới phòng giáo viên hỏi giáo sư, đổi lại câu nói của ông làm tôi cảm thấy thật bị thương.

"Trò có thể đi hỏi học trưởng Viên của mình mà,giờ tôi bận lắm phải viết giáo án đây này."

Dứt lời còn mờ ám nhìn tôi rồi phui tay ý vị đuổi người.

Tôi cảm thấy bản thân thật oan ức mà.

Một tấm thân trong sạch tinh khiết bị hiểu nhầm có gian tình thật khiến tôi buồn bã suốt mấy tháng.

Càng nghĩ tôi càng thấy hối hận khi trêu vào anh ta. Nhưng cũng thật xui xẻo quá đi? Đi vài bước lại đụng mặt vị học trưởng đáng chém ngàn đao kia.

"Đường Bánh Ngọt,lại gặp nhau rồi."

Nhìn anh ta bộ dạng vui vẻ vô cùng khiến tôi hận đến ngứa răng.

"Học trưởng,tên tôi là Đường Bách Ngọc!"

"Rồi rồi Bánh Ngọt,Bánh Ngọt."

Lương Viên bần tay to vỗ nhẹ hai má phúng phính của tôi,đầu gật nhưng miệng lại chế nhạo tên tôi. Riết rồi tôi dần quen với cái danh hiệu này tự bao giờ,cũng không thấy chán ghét bần tay làm loạn trên mặt tôi của anh ta. Nên biết tôi trước giờ rất ghét bị người khác đụng chạm cơ thể.

Vẫn đang ngơ ngác suy nghĩ chợt cổ tay bị kéo đi. Tôi nhú nhú mày hỏi.

"Học trưởng,anh muốn gì?"

Lương Viên cũng không vì tôi khó chịu mà buông tay vẫn nắm chặt,đầu cũng không thèm quay lại chỉ nhàn nhạt nói.

"Đi ăn trưa. Bụng em chả phải đang rất đói mà kêu ầm sao?"

Tôi lúc này mới nhận ra âm thanh réo rắt từ bụng tôi,ngẫm nghĩ bản thân hình như chưa ăn sáng mà giờ cũng đã sắp trưa rồi nên rất ngoan ngoãn để anh ta kéo đi tới phòng ăn của trường.

Phòng ăn ở trường rất rộng,có thể chứa tới mấy trăm sinh viên ở lại như tôi. Lúc tôi vẫn mơ màng ngồi trên ghế,bàn tay chống cằm hai mắt đảo loạn nhìn xung quanh,khi thấy bóng lưng học trưởng đứng ở đằng xa lấy đồ ăn.

Tôi không khỏi thất thần nhìn.

Lương Viên quả thật rất đẹp trai. Anh ta cao ráo thân hình chữ V tiêu chuẩn rắn chắc. Thời tiết bắt đầu trở nên lạnh nên anh mặc trên người áo len màu đen càng khiến anh trông thật khí phách,hai chân dài cao ráo. Gương mặt nhìn nghiêng quả thật đẹp như điêu khắc. Chỉ thấy anh hai tay cầm hai phần đồ ăn,ánh mắt khẽ nhếch lên vui vẻ trêu người nhìn tôi,ấm áp mà cười một cái.

Tìm tôi lúc đó thật không có tiền đồ mà đánh trống liên hồi.

"Tôi đẹp trai đến mức khiến em bị mất hồn sao?"

Lương Viên nếu không mở miệng quả thật sẽ khiến người khác yêu mến hơn khi anh ta mở miệng đấy.

Tôi gạt bỏ cảm xúc lạ trong lòng,mắt khẽ liếc cảnh cáo anh ta đổi lấy âm thanh cười khẽ giòn tan dễ nghe của anh.

Không thèm quan tâm anh ta nữa,tôi chăm chú nhìn vào khay đồ ăn.

Thịt rán tẩm bột,rau xà lách,com trắng,chén canh bí nóng hổi còn có vài quả nho tươi ngọt trông vô cùng ngon miệng.

Đây toàn là những món ăn mà tôi thích. Cho nên rất nhanh tôi liền cầm muỗng cầm cúi mà ăn.

Trái với cách ăn hoang dã của tôi thì Lương Viên quả thật rất nho nhã ăn từng chút từng chút. Không hề khiến người khác thấy anh yếu điệu mà thấy anh rất... ừ thì quý tộc?

Chưa để tôi kịp suy nghĩ chợt chỗ đối diện xuất hiện hai bóng người. Tôi mơ màng ngẩng đầu lên liền nhận ra hai người này.

"Bách Ngọc,chào cậu."

Người con trai đối diện khoe miệng cười có lúm đồng tiền chào tôi,đẹp trai chói lóa ngồi ngồi này là bạn học cùng lớp cùng dãy bàn của tôi.

Tôi cũng rất khách khí giờ hai ngón tay vui vẻ chào lại.

"Lý Mẫn,chào."

Lý Mẫn một tay chống cằm,đẹp trai cười cười nói chuyện với tôi,tôi cũng rất vui vẻ đáp trả cậu. Lý Mẫn đích thị đã giúp tôi rất nhiều trong việc học. Cậu ta chính là người bạn tốt.

"Bánh Ngọt lo ăn đi."

Đột nhiên giọng nói của người bên cạnh tôi vang lên,tôi khẽ liếc qua liền thấy vẻ mặt đen thui của học trưởng,tuy rất khó hiểu nhưng cũng ngoan ngoãn yên lặng ăn hết chỗ cơm trong khay.

"Viên,kế hoạch lớp chiều nay cậu đi cùng tôi nhé?"

Bây giờ tôi mới chợt nhớ ra bên cạnh Lý Mẫn còn có thêm một người nữa. Vị này có thể xem là một đại mỹ nữ trong trường. Chị ta là hoa khôi năm tư,cùng khóa cùng lớp với Lương Viên.

Tên là Hoa Tư Lệ.

Người cũng như tên,hoa hoa lệ lệ đẹp đẽ.

Nghĩ đến chị ta vốn cũng được xem thân thiết với Lương Viên,từng có thời gian có tin đồn hai người này mờ ám với nhau,lúc đó tôi không hề được buông tha thậm chí còn bị lôi ra chế nhạo. Nói người ta là kim đồng ngọc nữ còn tôi chỉ là đoá hoa cúc nhỏ bên đường. Còn nói tôi đáng thương bị đá bay xa vạn dặm

Mẹ kiếp lúc đó tôi quả thật muốn chửi tục!

Thật sự oan ức nhảy xuống sông Hồng cũng không rửa sạch nỗi oan đâu.

Vừa suy nghĩ mất thấy hai người đó còn vui vẻ tình chàng ý thiếp ngồi thảo luận,đầu tôi liền như muốn bốc hỏa.

Dám kêu tôi im lặng không được nói chuyện khi ăn trong khi bản thân lại vui vẻ cười cười nói nói với người khác giới.

Vì không vui nên tôi liền xem miếng thịt cuối cùng là anh ta,cầm nĩa đâm rồi lại đâm phát tiết cuối cùng quăng vào họng nhai rồi lại nhai ngấu nghiến cho hả dạ.

Lý Mẫn vẫn chống cằm ngồi nhìn tôi nãy giờ,cậu ta còn rất tốt bụng đưa cho tôi ly nước.

Tôi biết ơn nhìn cậu ta,uống cạn rồi đứng lên vỗ vỗ bụng ý chỉ đã no.

"Ăn no rồi muốn đi dạo sao?"

Lương Viên đột ngột lên tiếng,tôi khẽ liếc nhìn qua thấy anh ta với bà chị xinh đẹp,lòng lại nổi lửa vô cớ.

Tôi không hiểu liền bĩu môi,mất thấy Lý Mẫn đối diện tôi liền có chút bốc đồng kéo tay cậu ta đi. Mờ miệng bỏ lại anh ta.

"Tôi đi với Lý Mẫn."

Xong liền cảm thấy hả dạ bỏ lại anh ta mà đi.

Cùng với Lý Mẫn đi dạo khuôn viên trường cho tiêu hóa đồ ăn trong bụng. Tôi lại rất đau đầu suy nghĩ vì sao bản thân lại nổi lửa như vậy? Phong cách này thật không giống tôi chút nào.

Vẫn đang ngơ ngác suy nghĩ thì giọng nói của Lý Mẫn đột ngột kéo tôi về thực tại.

"Bách Ngọc,chúng ta đã đi bốn vòng khuôn viên trường rồi."

Tôi không tin tròn to mắt nhìn cậu. Bốn vòng? Nhanh như vậy sao?

Lý Mẫn hình như có thể hiểu được tôi nghĩ gì chỉ thấy cậu khẽ cười,bàn tay nhẹ nhàng lấy xuống chiếc lá rụng trên đỉnh đầu tôi. Tôi có chút xấu hổ quay đầu đi chỗ khác. Dù gì bản thân tôi cũng là đứa con gái ngây thơ đối với hành động ân cần của người khác giới liền khiến tôi thấy hơi lúng túng một chút.

Không khí giữa hai chúng tôi liền vì thế mà trở nên im ắng đến kì dị. Chưa kịp để tôi suy nghĩ phải mở miệng như thế nào thì cái người bên cạnh liền mạnh mẽ hai tay nắm lấy hai bên vai tôi. Cảm giác bị cậu siết mạnh gây ra sự khó chịu cho tôi nhưng liếc thấy vẻ mặt cố tâm sự của cậu ta tôi liền rất nhịn nhục xuống suy nghĩ muốn đẩy cậu ta ra. Dù gì cậu ta cũng đã giúp tôi rất nhiều trong việc học. Không thể trở mặt được.

Tôi tự hào bản thân mình là đứa rất biết suy nghĩ nặng nề.

"Bách Ngọc,tôi và cậu xem như cũng quen biết gần nhau được gần ba năm rồi."

Nghe Lý Mẫn nói vậy tôi rất nghiêm túc gật đầu. Cậu ta nói không sai,chúng tôi là bạn học được ba năm rồi.

Tôi hai mắt mở to nhìn thẳng cậu ý muốn cỡ vũ Lý Mẫn nói ra tâm sự. An tâm an tâm tôi có thể bỏ chút thời gian tư vấn an ủi cậu. Tôi chính là đang theo đuổi khoa tâm lý học đấy.

Chỉ thấy cậu ta nhìn tôi rất lâu rất lâu rất rất lâu đến nỗi tôi còn mừng tưởng rằng cậu ta đang ngủ rồi thì đột ngột cậu ta bóp mạnh vai tôi khiến tôi khó chịu đến muốn cắn chết cậu ta. Chưa kịp để tôi suy nghĩ tiếp, Lý Mẫn tự nhiên gầm giọng nói với tôi.

"Bách Ngọc, tôi thích em. Chúng ta hẹn hò đi!"

Cảm giác lần đầu được tỏ tình của tôi là gì nhỉ?

Tôi chỉ cảm thấy đại não tôi trống rỗng, vạn tể bào trong cơ thể tôi như ngừng hoạt động vậy. Tôi quả thật chính là hóa đá đứng như tượng hai mắt tròn to trừng trừng Lý Mẫn. Bộ dạng có vẻ không khác bị sốc tinh thần là bao.

Lý Mẫn có vẻ bị tôi nhìn chằm chằm khiến cậu xấu hổ, cậu ta buông vai tôi ra, gò má ửng đỏ trên gương mặt điển trai nhìn có chút lóa mắt. Chỉ thấy cậu ta vội vã bỏ chạy để lại mình tôi hóa tượng giữa sân trường.

"Bách Ngọc.. mình đi trước. Cậu có thể suy nghĩ.."

Lúc đó tôi chỉ cảm thấy thế giới thật ngộ nghĩnh.

Nam sinh được nhiều bạn nữ mến mộ nhất khóa học của tôi lại đi tỏ tình với bông hoa cúc bên đường không đáng chú ý là tôi đây, tin này truyền ra không biết có bao nhiêu trái tim tan vỡ đây?

Lý Mẫn lần này quả thật quảng cho tôi một vấn đề gian nan thật nhức đầu. Tôi phải suy nghĩ câu văn từ chối như thế nào để không làm tổn thương cậu ta quá sâu cùng với lời nói giúp cậu ta thức tỉnh việc đi thích một nhân vật phụ nhỏ bé như tôi.

Nếu không tôi nhất định bị chìm chết trong biển nước mắt đau khổ của các bạn nữ mất.

Bình thường trong phim thì diễn viên nữ sẽ trốn chạy nam nhân tỏ tình với mình nhưng trong trường hợp của tôi thì có lẽ khác một chút.

Lý Mẫn chính là đang trốn tránh tôi.

Hề tôi ở đâu là cậu ta liền đi đường vòng tránh mặt tôi. Nhìn thấy tôi liền đỏ mặt quay đầu chạy đi. Tôi thử chạm vào cậu ta thì như thể cậu ta bị điện chích giật nảy lên rồi hoa hoa lệ lệ chạy đi.

Cứ thế cậu ta tránh tôi suốt hai ngày nay. Muốn nói chuyện khuyên giải cậu ta cũng không được.

Tôi tính để chuyện này cứ thế trôi đi, để cậu ta tự nhận ra lời từ chối trong thâm lặng của tôi. Rồi hai chúng tôi sẽ quay lại ngày tháng bạn học bình thường.

Kế hoạch của tôi chính là như vậy.

Nhưng có lẽ ông trời cũng thích đối nghịch với tôi. Đến ngày thứ năm Lý Mẫn vẫn tránh tôi nhưng tôi không muốn quan tâm cậu ta vì tôi bị tin tức mới gây chấn động không nhẹ.

Bạn học Mễ Mễ vốn ngồi cùng bàn với tôi bình thường là một cô gái dịu dàng lúc nào bắt chuyện với tôi cũng là bộ dạng tươi cười xinh xắn nhưng hôm nay lại vác gương mặt đau đớn đến hoa dung thất sắc, lệ rơi vẫn vương trên khóe mắt chạy đến trước mặt tôi. Tôi vẫn chưa kịp nói được gì liền bị Mễ Mễ hai tay nắm chặt vai tôi lắc điên cuồng, miệng mở quát.

"Bách Ngọc, cậu đang hẹn hò với Lý Mẫn sao?!"

Tôi ban đầu bị lắc đến muốn chóng mặt nhưng lời nói của Mễ Mễ liền khiến tôi khá bàng hoàng.

"Cái gì?"

Mễ Mễ chính là không thèm để ý đến vẻ mặt sừng sốt của tôi, vẫn điên cuồng lắc tôi đến chóng mặt còn không quên khóc lóc tố cáo tôi không tốt.

"Bách Ngọc cậu biết tôi thích Lý Mẫn như vậy hu hu cậu còn đi cướp mất. Bách Ngọc cậu thật xấu hu hu uống công tôi tin tưởng cậu!"

Này này thật oan cho tôi quá! Tôi chính là bản thân vô tội trong sạch đến không thể sạch hơn! Tôi nào có hẹn hò cùng ai? Tôi vẫn là một bà cô ế già đây!

"Mễ Mễ có phải cậu hiểu lầm gì không? Mình với Lý Mẫn làm sao có thể?"

Tôi bị lắc đến chóng mặt nhưng vẫn rất tốt bụng giải thích cẩn trọng. Việc này có liên lụy đến danh dự của tôi.

"Cậu nói dối cậu nói dối hu hu.."

"Mẽ Mẽ cậu tin mình. Mình không có!"

Mẽ Mẽ nghe đến đấy vẫn lắc đầu điên cuồng nhưng hai mắt ngập nước bắt đầu mờ màng nhìn tôi nghi ngờ. Nắm bắt được sự dao động của đối tượng tôi liền nhanh nhẹn khẳng định thật chắc!

"Mẽ Mẽ, mình không có hẹn hò với cậu ta!"

"Thật sao.." Mẽ Mẽ đáng thương nhìn tôi.

"Thật! Mẽ Mẽ cậu đừng lắc.. chóng mặt.."

Mẽ Mẽ chính là một cô gái rất ngoan, nghe tôi kêu chóng mặt liền yên lặng bỏ vai tôi ra. Tôi xoa xoa hai mắt của mình, tai nghe thấy tiếng thút thít đáng thương của Mẽ Mẽ, lại nhớ đến câu nói vừa nãy hại tôi bị hiểu lầm. Tôi liền lạnh lùng hỏi.

"Mẽ Mẽ tin tức mình hẹn hò cậu nghe từ đâu?"

"Chị Tư Lệ nói cho đám con gái còn.. còn nói cậu thất thất thân ..."

Mẽ Mẽ thút thít lau nước mắt kể lể cho tôi nghe. Nghe đến đó tôi chính là cảm thấy vô cùng tức giận, lòng ngực nóng đến khó chịu, rất khó khăn để không chửi tục trước mặt Mẽ Mẽ.

Chị ta chính là khinh người quá đáng! Lại dám tung tin đồn hại thanh danh của tôi như vậy? Tôi tức giận rồi!

Tôi liền mặt mày lạnh lẽo quay người bỏ đi, cả đầu nóng đến muốn bốc khói, lửa giận trong lòng ngực dâng càng lúc càng cao.

Mẽ Mẽ thấy tôi giận dùng dùng bỏ đi liền ngớ ngẩn hỏi.

"Bách Ngọc cậu định đi đâu?"

Tôi nhếch cao khóe miệng, hai mắt ngập lửa nếu có thể đoán bộ dạng tôi bây giờ như thế nào thì tôi có thể nói là dọa người đi?

Đi đâu sao?

"Đi đánh người."

Dứt lời tôi cũng không thèm ngo đến Mẽ Mẽ một cái, cả người giận dùng dùng đi về phía khu khóa trên.

Dọc đường đi đều bị mọi người xung quanh dòm ngó bàn tán, tôi liền giận đến gan cũng muốn nóng lên.

Mất thấy đã tới lớp của Hoa Tư Lệ, tôi điên máu đập mạnh cửa, cánh cửa vốn đang yên lành bị một đứa học võ thuật từ nhỏ đến lớn đá cho nát đến thê thảm.

Từ chân có truyền tới một chút cơn tê nhưng liếc thấy bàn mặt đẹp đẽ của Hoa Tư Lệ biến sắc, tôi liền lạnh lẽo bước tới trước mặt chị ta. Đứng từ trên cao tôi nhìn xuống chị ta, lạnh lùng hỏi.

"Tư Lệ là chị tung tin đồn sao?"

Hoa Tư Lệ chính là bộ dạng bị tôi dọa đến hoa dung thất sắc, run rẩy co người lấp bắp cãi lại.

"Tin gì? Tôi tôi không có.."

Mất thấy chị ta còn dám làm nhưng không dám nhận, tôi mạnh mẽ đá gãy bàn của chị ta.

Hoa Tư Lệ bị dọa đến la hét thất thanh, bạn bè của chị ta liền sợ hãi lùi ra sau. Có người tính mở miệng ngăn tôi nhưng bị tôi liếc đến run rẩy im miệng.

"Chị Tư Lệ, tôi chỉ muốn yên yên lặng lặng mà sống. Lần này chị phá thanh danh của tôi đến thê thảm còn dám chối? Tôi hỏi chị lần cuối là chị tung tin đồn đúng không!"

Câu cuối tôi tức giận đến nghiêng răng muốn đau nư. Tôi tuy ghét phiền phức nhưng đụng đến lòng tự trọng của tôi thì phiền phức này tôi tiếp đến cùng!

Hoa Tư Lệ cả người co rúm lùi ra sau ý muốn chạy, tôi nào để chị ta được ý như vậy. Tôi liền không khách khí, nắm lấy cổ áo của chị ta chọt chị ta tự nắm lấy tay tôi, tôi vẫn đang ngờ ngác liền thấy chị ta dùng tay tôi đánh lên má phải của chị ta. Lực đạo mạnh vô cùng khiến khóe miệng chị ta chảy ra cả máu tươi.

Tôi hai mắt tròn to quả thật bị chị ta làm chuyện khó hiểu mà hơi chết đứng. Tôi chỉ thấy chị ta ôm má phải sưng lên, hai mắt đẹp rơi nước gào thảm khóc.

"Á! Đau quá! Hu hu Viên cứu mình! Đau quá!"

Lương Viên?

Tôi hoàn toàn ngờ ngác nhìn cảnh tượng Hoa Tư Lệ nằm trong tay của Lương Viên khóc đến đau lòng.

Lương Viên mặt âm trầm lạnh lẽo nhìn lại tôi. Chỉ thấy anh ta không ầm áp chế nhạo tên tôi nữa, anh dùng âm thanh lạnh lùng nhất nói với tôi.

"Đường Bách Ngọc! Đủ rồi!"

Tìm tôi đau vô cùng. Đại não ong ong lên nhức nhối. Tôi cảm thấy mũi và mắt cay xè như bị trát ớt. Tôi có thể cảm nhận được hàng vạn tế bào trong tôi run rẩy không ngừng.

Khó chịu rất rất khó chịu!

Tôi trở nên cứng đầu, cao ngạo nhìn anh.

"Học trường tôi không sai."

Lương Viên nhú lại hai mày anh tuấn, anh không thèm nhìn tôi nữa, chỉ thấy anh ta lôi từ trong ngực ra tấm khăn tay trắng sạch đưa cho Hoa Tư Lệ. Hình ảnh này lọt vào mắt tôi khiến tôi thấy hai mắt đều đau.

Cái thứ nằm trong lòng ngực trái càng đau nhức dữ dội.

Lương Viên sau đó đứng lên nhìn tôi. Chỉ thấy anh nghiêm túc khẽ nói.

"Đường Bách Ngọc, xin lỗi đi."

Câu nói đó như chiếc búa nặng trĩu đập nát trái tim nhỏ bé của tôi. Tại tôi thậm chí có thể nghe thấy âm thanh vỡ nát âm i. Tôi như chết lặng, hai mắt mở to oan ức trừng nhìn Lương Viên. Chỉ hy vọng một điều gì đó khác ầm áp nhưng trái lại, anh ta lại dùng một cây búa khác đập nát hy vọng nhỏ còn sót lại của tôi.

"Hãy mau xin lỗi đi."

Tôi quả thật chẳng nhớ lúc đó xung quanh có những ai và tôi trông như thế nào. Chỉ biết lòng tôi tê dại đến đau lòng. Vì thế tôi khẽ nhếch môi cười ra tiếng, đau đón nhìn anh nói.

"Lương Viên, tôi không sai. Cho nên anh đừng mong tôi xin lỗi chị ta!"

Lời cuối cùng tôi dùng sức mà găm, răng nghiến cũng muốn đau hàm. Tôi hai mắt nhắm thật chặt, lúc mở ra thì thấy giám thị chạy vô. Ông ta nói gì tôi cũng không nghe thấy, bên tai tôi như ù đi. Không nghe được gì cả.

Cứ thế tôi ngờ ngác đến khi bình tĩnh lại thì phát hiện ra bản thân đang ngồi trong phòng giám thị. À không phải ngồi mà là quỳ.

Hình như tôi đang bị phạt.

Thật tức cười.

Thanh danh bị bôi xấu còn phải chịu quỳ. Thế giới này có phải trở thành đế quốc của người xấu rồi không? Sao người tốt như tôi lại chịu cảnh tượng này mà không phải Hoa Tư Lệ?

Chắc chắn xem ra mấy cảnh trong phim toàn là lừa người. Nếu có thể về nhà tôi nhất định dặn mẹ không được xem phim nữa.

Tôi cứ thế chìm trong suy nghĩ của chính mình, cũng rất bất ngờ với thái độ lạc quan của bản thân. Được một lúc thì cánh cửa phòng giám thị được mở ra. Tôi bất ngờ nhìn người bước vào lại là cái người luôn trốn tôi suốt năm ngày nay, Lý Mẫn về mặt hối hận buồn bã đứng đó nhìn tôi làm tôi cảm thấy có chút buồn cười. Người nên buồn bã và hối hận giờ này đáng lẽ phải là tôi mới đúng chứ.

Tâm trạng dần trở nên tốt lên một chút, lấy lại tinh thần giờ hai ngón tay tạo chữ V khẽ cười với cậu ta.

Lý Mẫn bỗng nhiên bước tới kéo tôi vào lòng cậu ta rồi ôm chặt. Tôi hoàn toàn bất ngờ đến khiếp sợ, hai tay tôi chống cự muốn dùng sức đẩy cậu ta ra. Nhưng chết tiệt tên nhóc này không ngờ khí lực lại mạnh hơn tôi mấy lần!

"Ở đây không có ai cả. Tôi cũng sẽ không nhìn."

Tôi thử dùng sức đẩy cậu ta lần nữa, khẽ cười một cái rồi trêu cậu ta.

"Lý Mẫn, cậu không tỉnh táo sao? Lại nói chuyện hồ đồ như vậy."

Chỉ thấy thân người cậu ta khẽ run rồi lại ôm tôi chặt hơn. Tôi khó chịu nhú mày, định nghiêm túc kêu cậu ta buông ra nhưng Lý Mẫn nhanh nhẹn nói trước tôi, câu nói này thật không hiểu vì sao tôi lại đứng im không nhúc nhích nữa.

"Bách Ngọc, không cần phải chịu đựng một mình."

Tôi lúc đó nghĩ rằng bản thân mình điên rồi, có thể là do cậu ta ôm tôi làm tôi khó chịu nên tôi mới nhu nhược mà khóc ầm lên trong vòng tay của cậu ta.

Tiếng khóc của tôi thật ảm đạm mà vang khắp phòng. Tôi cứ thế buông thả bản thân một lần, khóc không biết ngày đêm.

Sau chuyện đó tôi liền khôi phục lại con người trước đây của tôi. Tôi liền yên yên lặng lặng ngoan ngoãn học tập, không muốn quan tâm mọi chuyện xảy ra xung quanh. Tôi chỉ tiếp xúc với Lý Mẫn và Mễ Mễ trong giờ học, học xong tôi liền như bình thường trở về kí túc xá mà ngủ thật ngon.

Có thể nói bây giờ tôi tiếp tục cuộc sống bình thường của tôi chỉ là giờ nó không có Lương Viên nữa thôi. Tôi tận lực né tránh anh ta, kể cả những chuyện bất quá của anh ta mà mọi người hay bàn tán.

"Bách Ngọc, cậu không đói sao?"

Mễ Mễ huơ huơ bàn tay trước mặt tôi, tôi đột nhiên nhớ đến bản thân đang ở trong phòng ăn cùng Mễ Mễ với Lý Mẫn. Tôi liền nói nói cười cười một chút với Mễ Mễ.

"Ăn đây ăn đây. Cậu với Lý Mẫn cũng mau ăn đi."

Hai người thấy tôi chuyên tâm ăn cũng rất ngoan ngoãn cúi đầu vào khay đồ ăn của mình. Tôi không chú ý hai người nọ nữa, nhìn lại một chút khay thức ăn do Lý Mẫn lấy cho tôi. Đồ ăn tuy rất ngon nhưng lại có đầy ắp những miếng dưa leo thái mà tôi vốn không thích nằm bên trong. Khẩu vị của tôi liền như thế mà tụt xuống không phanh, tôi chán ghét đầy đầy đám dưa này qua một góc, hành động này lọt vào mắt Mễ Mễ liền khiến cô ấy khó chịu mắng tôi.

"Bách Ngọc! Dưa leo rất tốt cậu không nên bỏ sang một bên như vậy."

Lý Mẫn hai mắt khẽ sáng nhìn qua tôi, tôi khó xử cười trừ. Dù gì cũng là do cậu ta lấy cho tôi, không ăn hết thì quả thật thiếu lịch sự rồi.

Tôi liền trở nên bối rối. Tôi quả thật rất ghét dưa leo.

Mễ Mễ hình như nhìn ra tâm trạng của tôi, hiếm khi thấy cô ấy thông minh ra một lần, Mễ Mễ cảm nĩa của cô ấy vét hết dưa leo qua khay của cô, còn không quên cảm râm phê bình tôi vài câu.

"Lần này mình xử lý giúp cậu, không có lần sau đâu. Phải biết dưa leo rất tốt, không ăn là thiệt thòi đấy!"

Tôi liền trở nên ngoan ngoãn gật đầu liên tục, thấy tôi có vẻ tiếp thu Mễ Mễ liền hài lòng im lặng tiếp tục ăn. Tôi khẽ thở phào trong lòng, Mễ Mễ rất tốt nhưng nếu bỏ tất hay cảm râm lẩm bẩm như bà già đi sẽ càng hoàn hảo hơn đấy.

Nhìn vào khay đồ ăn của tôi cũng không còn gì, bụng thì no mà hai người bên cạnh lại vẫn đang ăn. Tôi chợt nhớ đến Mễ Mễ từng nói là thích Lý Mẫn, đại náo sáng lên, tôi rất thức thời đứng lên nói muốn đi tản bộ một mình, phải dùng hết công suất mới cản được hai vị tổ tông có ý muốn đi theo tôi. Trời ạ, tôi đã rất thức thời không muốn làm bóng đèn nhỏ của hai vị rồi, hai vị còn đòi đi thì tâm ý của tôi phải làm sao?

Sau khi trả lại khay vào bồn rửa bát, tôi liền kéo cao khăn choàng cổ, nhìn ra bên ngoài tuyết trắng đã phủ dày. Tôi bình tĩnh từng bước nhẹ nhàng đi dọc hành lang. Không khí dần lạnh, tôi đút hai tay vào túi áo khoác màu trắng cho ấm. Vừa đi vừa mơ màng ngắm cảnh tuyết rơi trắng xóa, lòng tôi có chút rộn ràng, thật muốn chạy ra gặp người tuyết.

Nhưng có lẽ ông trời không muốn tôi yên tĩnh được một chút hay sao đấy.

Đi được một đoạn tôi liền đụng mặt Hoa Tư Lệ. Cũng khá lâu tôi chưa chạm mặt chị ta, ừm nếu tính thì cũng đã gần một tháng trời rồi?

Nhưng Hoa Tư Lệ trong trí nhớ của tôi không có chật vật như lúc này. Hai mắt chị ta sưng đỏ có vẻ như mới khóc xong, mặt trắng bệch dọa người, lại còn thần thờ bước đi. Nhìn qua thì có vẻ bị suy nhược tinh thần rồi. Tôi có nên mở lòng nhân ái của bác sĩ chạy tới tư vấn tâm lý cho chị ta không?

Chưa để tôi trả lời câu hỏi của bản thân liền thấy chị ta hai mắt mở to nhìn tôi chăm chăm, nhìn được một lúc đến khi da gà da vịt tôi đều nổi lên thì Hoa Tư Lệ liền hùng hổ chạy tới.

Ồi chào? Chị ta là muốn xin tôi tư vấn sao?

Nhưng đáp án hình như không phải vì chị ta có lẽ muốn đánh tôi thì đúng hơn. Thật tức cười, nhào tới muốn tát tôi, chị ta nghĩ tôi là trái hồng mềm sao?

Một tháng trước tôi không đánh được chị ta không có nghĩa bây giờ tôi không thể!

Hoa Tư Lệ điên cuồng chạy tới, bộ dạng như nhìn thấy kẻ thù truyền kiếp là tôi đây. Chị ta giơ cao bàn tay ý muốn đánh xuống mặt tôi vô cùng rõ ràng. Tôi theo phản xạ bản năng lùi ra đằng sau khiến chị ta đánh hụt vào không khí. Nhìn thấy bộ dạng chật vật của Hoa Tư Lệ, tôi liền không khách khí gạt chân chị ta thật mạnh. Hoa Tư Lệ hét lên một cái rồi ngã xuống, một lúc sau tôi liền nghe tiếng chị ta khóc lóc.

Quả thật tôi ra tay cũng độc, chân chị ta nếu không gãy cũng sẽ bị bầm. Lúc này tôi liền hả dạ, mắt cũng không thèm liếc chị ta một cái, tôi rất anh dũng

quay người bỏ đi.

Đi được hai ba bước tôi liền bị tiếng gào thét của Hoa Tư Lệ làm cho dừng bước.

"Đường Bách Ngọc! Cô thật quá tàn nhẫn!"

Tôi cảm thấy đây là chuyện nhục cười nhất trên thế gian. Chị ta hại tôi thế thảm rồi còn kêu gào tôi tàn nhẫn? Ông trời ơi, đây là tạo hóa gì?

Tôi quay đầu lại nhìn Hoa Tư Lệ, không tự chủ được nhếch nhếch khóe miệng khinh bỉ nhìn chị ta.

"Tàn nhẫn? Tôi sao? Chị có bị điên không?"

Hoa Tư Lệ hai mắt đỏ ngáp nước oán hận nhìn tôi, tôi cũng rất ngoan ngoãn nhìn chị ta. Mụ mụ thường dặn người ta nhìn mình mình không nhìn lại chính là vô lễ.

Tôi là một đứa con ngoan.

Hoa Tư Lệ cắn môi, hận thù nhìn tôi. Được một lúc lâu, tôi thấy trò mất đối mắt thật quá nhàm chán liền quay người muốn bỏ đi.

Nhưng Hoa Tư Lệ quyết không để tôi được tinh tâm thì phải. Chỉ thấy chị ta dùng giọng nói ai oán vô lực với tôi.

"Đường Bách Ngọc, cô không thấy bản thân tàn nhẫn với Viên sao?"

Hoa Tư Lệ nhắc đến cái tên mà cả đời này cũng có thể khiến tôi đau đớn đến hít thở không xong. Tôi hai mắt như có lửa liếc chị ta, tôi đều tức nói.

"Tôi tàn nhẫn với anh ta? Hoa Tư Lệ, nãy cô có phải bị hồng rồi đúng không?"

Hồng rồi nên mới quên những gì xảy ra hôm đó.

Hồng rồi nên nói tôi tàn nhẫn với Lương Viên?

Hồng rồi nên mới quên đi anh ta tổn thương tôi đến dường nào!

Hoa Tư Lệ bộ dạng như mất hồn nhìn tôi. Có lẽ do bộ dạng tôi quá hung tợn nên chị ta đổi sang nhìn cảnh tuyết rơi bên ngoài.

Tóc của chị ta khẽ đổ xuống che khuất mắt chị ta nên tôi không rõ bộ dạng chị ta bây giờ như thế nào. Một lúc sau, Hoa Tư Lệ mở giọng khàn khàn có chút yếu đuối nói với tôi.

"Lương Viên, cậu ấy yêu cô."

Tôi cả người cứng ngắc, đại não trống rỗng, tôi thậm chí còn không nhớ rằng mình có đang hít thở hay không. Chỉ thấy lồng ngực nóng lên rồi âm ỉ đau.

Hoa Tư Lệ vẫn bộ dạng vô lực ngồi đó, chị ta yếu ớt nói từng chút từng chút với tôi. Tôi không nhớ rõ, có vẻ chị ta nói rất nhiều.

"Viên, cậu ấy dạo này say rượu chỉ lảm bảm mỗi cái tên nghe thật tức cười, cậu ấy kêu 'Bánh Ngọt' hết lần này đến lần khác. Cả tháng trời đắm chìm bản thân trong cơn men của rượu rồi thuốc lá, ngã bệnh cũng chỉ gọi 'Bánh Ngọt', có lúc tôi nghĩ không lẽ cậu ấy thật sự thích ăn đồ ngọt sao? Hoa Tư Lệ tôi có gì không xứng với cậu ấy? Tôi vẫn luôn bên cạnh cậu ấy nhưng cái tên cậu ấy điên cuồng kêu chỉ đọc mỗi hai từ 'Bánh Ngọt'! Tôi thua cô rồi Đường Bách Ngọc! Lương Viên yêu cô! Cậu ấy yêu cô đến điên dại! Đường Bách Ngọc, vì sao cô có thể tàn nhẫn bỏ mặc cậu ấy!"

Tôi nhìn Hoa Tư Lệ đau đớn gào thét, lồng ngực cảm xúc gì tôi không biết, tôi không biết gì cả. Tôi suy nghĩ, Hoa Tư Lệ có phải bị bệnh rồi không? Chuyện chị ta kể thật không hài hước tí nào.

Tôi nắm chặt bàn tay run rẩy của bản thân, không muốn để ý đến cơn đau âm ỉ trong ngực. Tôi không muốn cũng không dám suy nghĩ nữa.

Tôi lựa chọn trốn tránh, vì thế tôi xoay người bỏ đi.

Hoa Tư Lệ như bị điên lên, chị ta nhào tới túm chân tôi. Tôi hoảng hốt nhìn chị ta điên cuồng. Nói không sợ hãi là nói dối.

"Đường Bách Ngọc! Cậu ấy nhập viện rồi!"

Tôi lúc ấy chính là bộ dạng chết lặng. Hai tai tôi ù đi, tôi không thể nghe thấy gì cả. Nào tôi đình trệ tôi cũng không thể suy nghĩ. Thậm chí lúc ấy tôi không dám chắc tim tôi còn đang hoạt động.

Tôi nhìn Hoa Tư Lệ, thấy chị ta bộ dạng gào thét nhưng sao tôi không thể nghe thấy gì. Tôi đặc biệt trở nên bình tĩnh. Bình tĩnh đến đáng sợ. Tôi hỏi Hoa Tư Lệ.

"Ở đâu?"

Hoa Tư Lệ hai mắt nhắm chặt,từng giọt lệ đỏ như thác,chị ta yếu ớt nói với tôi.

"Bệnh viện XX."

Tôi xoay người chạy thật nhanh,chạy như điên,lao ra bên ngoài màn tuyết trắng dày đặc.

Lòng ngực đau đến tê liệt.

Tôi hiểu. Và cũng thông suốt hết rồi.

Hóa ra bản thân tôi cũng là con gái đấy. Tôi nhận ra bản thân bị gì và muốn làm gì.

Tôi ngơ ngác trong bức màn đen của tâm hồn,đến khi tỉnh táo lại thì nhận ra bản thân đã ở trước cửa bệnh viện tư nhân XX.

Tôi mặc kệ bộ dạng của mình chật vật như thế nào,mặc kệ ánh nhìn của người qua đường,rồi tôi bước nhanh vào bên trong sảnh bệnh viện.

Tôi rất bình tĩnh đi tới quầy của y tá,nhẹ nhàng nói tên của anh ra. Có lẽ giọng tôi lúc đó rất kì dị nên cô y tá lại dùng ánh mắt e ngại nhìn tôi. Hình như cô nghĩ tôi bị bệnh đau họng thì phải?

Quảng thời gian tôi lấy sổ phòng rồi đi lên như thế nào tôi cũng không nhớ. Chỉ nhớ bản thân lúc tỉnh táo thì đã đứng trước phòng bệnh của anh rồi.

Đột nhiên cửa phòng bệnh được mở ra. Đối diện tôi là vị bác sĩ áo blouse trắng,ông khẽ đẩy gọng kính nhìn tôi một chút rồi mở miệng hỏi.

"Cô là người nhà bệnh nhân?"

Tôi gật đầu. Chúng tôi là hàng xóm từ nhỏ cũng được xem là thân đi?

"Theo tôi."

Tôi im lặng đi theo,trong lòng thầm nghĩ nếu ra ngoài nhờ gặp người xấu kêu tôi đi theo họ,không biết tôi có ngoan ngoãn đi theo không nhỉ?

Tôi đi theo cái vị áo trắng này vào một căn phòng khác,nhìn sơ qua có lẽ phòng làm việc. Chỉ thấy ông ấy lục lọi trong ngăn kéo của bàn làm việc,vừa lục vừa nói với tôi.

"Cậu ta gặp tai nạn giao thông trên đường cao tốc,va chạm rất mạnh,lúc được đưa đến đây bộ dạng rất thê thảm. Còn có cậu ta hình như uống rượu rất nhiều lại bỏ bữa dẫn đến tình trạng bao tử bị loét. Có thể cứu sống cậu ta,quả thật là kì tích."

Tôi có thể cảm thấy cả người tôi đang run lên dữ dội. Tôi cúi đầu xuống,y muốn điều chỉnh lại tâm trạng của mình nhưng cũng kì lạ,càng muốn chỉnh tôi lại cảm thấy càng bất ổn. Tôi thấy lạnh,đứng trong căn phòng điều hòa âm áp tôi lại thấy lạnh. Không biết tôi có nên xin vị bác sĩ già này được khám bệnh không?

Tai tôi nghe tiếng lục lọi đồ vật của ông ấy một chút rồi không nghe thấy nữa. Có lẽ ông ấy đã kiểm thấy rồi.

Đúng như tôi dự đoán,ông ấy lôi ra một hộp gỗ nhưng rất đẹp,một màu xanh thẫm,to bằng hai bàn tay của tôi. Ông ấy đưa cho tôi,tôi khẽ chùng chờ một chút rồi cũng giờ hai tay vẫn đang run của tôi nhận lấy. Ngón tay tôi chạm tới vải nhưng liền cảm thấy nó rất mềm,quả thật là đồ xịn.

Vị bác sĩ già cũng không tiếp tục nhìn tôi nữa,ông cầm cúi vào xấp giấy trên bàn và phúi tay ra lệnh đuổi tôi khỏi phòng.

"Đồ của cậu ta tôi đưa cho cô. Cô có thể vào thăm cậu ta,cậu ta vừa mới tỉnh sau một tuần đấy."

Tôi ù ù cạc cạc bước chậm rãi ra khỏi phòng. Nhìn hành lang vắng tanh yên lặng,tôi cảm thấy lòng trở nên yên tĩnh đến lạ thường. Nhìn hộp nhưng trong tay,tôi tò mò mở ra. Người ta nói tò mò có thể giết chết một con mèo. Con mèo lần này là tôi đây. Một con mèo hơi bự.

Tôi như chết lặng nhìn sợi dây chuyền tinh xảo đẹp chết người trong cái hộp. Viên kim cương to cỡ một đốt ngón tay lấp lánh thứ ánh sáng bạc lung linh. Ngón tay nhỏ bé run rẩy của tôi sờ lên bề mặt kim cương,trông thật chói đến đau cả hai mắt của tôi.

Tôi biết sợi dây chuyền này.

Nhớ lại bản thân từng gặp nó ở trong quyển tạp chí thời trang của Italy. Lúc nhìn thấy nó qua tạp chí tôi chính là bộ dạng mất hồn,không ngờ trên đời này lại có người có thể làm ra sợi dây chuyền tinh xảo từng góc ngách đến vậy. Lúc tôi vẫn mơ màng nhìn quyển tạp chí thì có người lại dám dùng tay gõ đầu tôi. Lực đạo rất nhẹ nhưng cũng khiến tôi khó chịu khi bị phá. Tôi liếc mắt nhìn thì bị nụ cười chói mắt của Lương Viên làm cho hoa mắt. Anh vui vẻ nhìn tôi cười cười nói nói.

"Bánh Ngọt,em cũng đọc mấy quyển tạp chí này sao?"

Anh ta có vẻ bất ngờ khi thấy tôi đọc tạp chí,có lẽ anh ta xem tôi là người không có chút thẩm mỹ cùng hứng thú với mấy cái nữ tính như thế này. Anh ta xem tôi là đàn ông luôn rồi thì phải.

Tôi không thèm trả lời anh ta, chăm chú nhìn tiếp thứ óng ánh trong tạp chí. Lương Viên không hề khó chịu vì bị tôi lơ, anh ta đứng đằng sau tôi, cúi người xuống khiến cho khoảng cách giữa hai chúng tôi là con số không. Tôi cũng mặc kệ anh ta, anh ta lại không mặc kệ tôi, bàn tay của anh khẽ phá đám tóc mềm của tôi, trêu chọc nói.

"Em thích nó sao?"

"Không. Chỉ thấy nó đẹp thôi." Tôi trung thực trả lời.

"Bánh Ngọt, em muốn có không? Tôi tặng em."

Tôi hai mắt tròn to ngược lên nhìn anh ta, anh ta bị điên sao? Giá thị trường của cái vòng cổ này chính là hơn hai năm tiền làm thêm của tôi đấy. Lương Viên hai mắt cong cong đẹp trai nhìn lại tôi, không nói chỉ khẽ nhướn cao mày kiêu. Tôi bĩu môi khinh bỉ anh ta.

"Hừ, cái vòng cổ này chỉ bán duy nhất tại cửa hàng Y ở Italy, giá thị trường cao chết người. Lương Viên, anh tỉnh táo lại đi."

Lương Viên bị tôi mắng cũng chỉ khẽ cười một cái cảm thán.

"Bánh Ngọt à mồm miệng em rất không nể người khác." Dứt lời còn thổi khí vào tai tôi.

Tôi bị anh ta trêu chọc xấu hổ đến hai má cũng muốn đỏ bừng, nóng hằm hực. Tôi liếc mắt trừng anh ta, xấu hổ thành tức giận gầm.

"Lương Viên! Anh còn dám chế nhạo tôi, tôi sẽ không tha thứ cho anh!"

Lương Viên nhẹ nhàng vén tóc mai tôi ra sau tai, vui vẻ hỏi.

"Vậy phải làm sao em mới tha thứ cho tôi?"

Tôi khẽ liếc mắt qua quyển tạp chí, đại não sáng lên. Tôi híp hai mắt, ngón tay chỉ chỉ vào quyển tạp chí, ngẩng cao đầu dọa anh ta.

"Nếu đưa tôi cái vòng này làm phí tổn thất, tôi sẽ tha thứ cho anh vô điều kiện."

Tôi lúc đó chỉ muốn giáo huấn anh ta nên mới đùa giỡn như vậy. Chuyện cũng đã trôi qua rất rất lâu rồi nhưng thật không ngờ anh ta lại nhớ đến. Lại còn ngu ngốc tin tưởng lái xe chạy đi mua cái thứ mắc chết người này về.

Tâm trạng tôi bây giờ chính là loạn như tơ vò. Rất loạn.

Trong đầu tôi cứ như một cuộn phim dài tập, tua đi tua lại những hình ảnh tôi ở cùng Lương Viên. Bây giờ phát giác ra thời gian tôi ở với anh ta lại còn nhiều hơn với mẹ của tôi. Mẹ tôi mà biết không chừng bà sẽ khóc lóc tố cáo tôi bất hiếu, rồi mắng tôi suốt một tuần.

Tôi suy nghĩ rồi lại suy nghĩ. Tôi nhận ra bản thân mình lại rất bình tĩnh. Tôi có thể nghe thấy tiếng tim tôi đập loạn, không theo trật tự mà vang âm ỉ. Lúc tôi ngẩng đầu liền nhận ra bản thân lại vô thức đi tới trước cửa phòng bệnh của Lương Viên. Tôi cúi xuống nhìn bàn tay run rẩy của mình cầm tay nắm cửa, tôi hít một hơi lấy can đảm, hít rồi lại hít và rồi cuối cùng tôi cũng tự tay mở cánh cửa nặng nề này ra.

Khoảng khắc tôi mở cánh cửa phòng bệnh giống như tôi vừa vén bức màn đen của tâm hồn tôi.

Phòng bệnh trắng đến chói mắt tôi. Tôi thấy Lương Viên yên lặng nhắm mắt nằm trên giường bệnh. Gương mặt điển trai của anh thật thần kì, trong hoàn cảnh nào vẫn có thể đẹp chết người. Đầu anh quấn thật dày băng trắng, băng trắng quấn lấy người anh rất nhiều. Anh ta không đăng kí làm xác ướp thì có vẻ rất uống.

Tôi yên lặng ngồi xuống cạnh anh. Nhìn chăm chú về mặt tái nhợt của anh. Rồi tôi lại nghĩ, ngày mai tôi sẽ mang thịt bò cho anh, ăn rồi bổ sung máu. Nhợt nhạt như vậy thì có ngày tôi bị anh dọa cho ngất mất.

Qua một hồi lâu, tôi nhận thấy hai mắt anh run lên rồi chậm rãi mở ra. Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi. Tôi có thể thấy ánh mắt anh lóe lên thứ ánh sáng mừng rỡ, thân người anh run lên từng hồi. Tôi có thể thấy anh vui vẻ cười với tôi, giọng anh phát ra âm thanh khàn khàn truyền vào tai tôi, tôi kì lạ lại thấy âm thanh này rất dễ nghe.

"Bánh Ngọt."

"Học trường, tôi không phải tên Bánh Ngọt."

Lương Viên về mặt ôn nhu nhìn tôi, bàn tay anh to lớn chạm đến bên mặt tôi. Cử chỉ anh rất nhẹ nhàng cứ như sợ tôi sẽ tan ra vậy. Anh đau đớn nhìn tôi nói.

"Bánh Ngọt, em đừng khóc."

Tôi cảm thấy tức cười, nghĩ rằng anh ta có vẻ bị điên rồi lại dám kêu tôi đừng khóc. Tôi mới không thèm khóc trước mặt anh ta. Rồi tôi thấy bàn tay anh chạm khước mặt tôi dính đầy thứ nước trong suốt. Thị lực của tôi tự nhiên bị nhòe đi, hình ảnh của Lương Viên trong mắt tôi trở nên siêu siêu vẹo vẹo méo mó, nhưng tôi lại cảm thấy anh ta trông vẫn đẹp trai.

Tôi có lẽ nên đi khám mắt rồi.

Tôi hai mắt nhắm lại,cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay to lớn của anh,cảm nhận được sự ôn nhu anh chỉ dành cho mỗi tôi,cảm nhận được anh đau đớn thương yêu tôi. Tâm tôi liền run lên dữ dội. Tôi nghiêng đầu như một con mèo nhỏ dựa vào bàn tay vững chắc của anh. Lương Viên,anh ta quả thật là trù ẻo phiền phức,lúc nào cũng mang phiền phức đến cho tôi. Tôi hơi tức giận cảm thán.

"Học trưởng,anh thật phiền."

Hai bên tai tôi nghe thấy tiếng anh cười giòn tan,tôi kì lạ cảm thấy cả người đều ngọt ngào. Lương Viên ôm tôi vào lòng tôi liền ngoan ngoãn nằm yên. Một lúc sau,âm thanh như muối của tôi khẽ bật thốt,truyền vào tai anh.

"Lương Viên,em yêu anh."

.....

Mề Bối:"Trong truyện này Đường Bách Ngọc là một cô gái ngu ngốc,tính cách lười biếng ngại phiền phức nên mới trốn tránh suy nghĩ của bản thân. Trải qua nhiều chuyện cô mới có thể trưởng thành,rồi đối mặt với con người yếu đuối của mình. Mề Bối viết truyện này nhưng nếu thấy lượt view cao và nhiều người ủng hộ,tôi sẽ viết tiếp chương về tâm trạng của Lương Viên. Phải có động lực tôi mới viết tiếp được ha ha. Bạn nào muốn mang truyện đi vui lòng ghi nguồn cùng tên tác giả là tôi đây. Xin cảm ơn cảm ơn.

Các tác phẩm của tôi'Oan Úc Của Mồ Tà'(đang viết), 'Lotus: Tình Yêu Hoa Sen'(full) và bộ mới này đây 'Học Trưởng,anh thật phiền.'

Mong nhận được nhiều sự ủng hộ của các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Học Trưởng, Anh Thật Phiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1

Ting ting ting.

Tiếng chuông điện thoại réo rất,vang khắp căn hộ cao cấp. Chỉ cần nhìn thoáng qua liền có thể cảm thấy chỗ này nhất định không hề rẻ.

"Alo."

Giọng nói dịu dàng dễ nghe,rất dễ nhận ra là âm thanh của phụ nữ. Mà người phụ nữ này nhất định là một mỹ nhân. Chỉ thấy cô ấy vẻ mặt có chút lạnh nhạt, gương mặt thanh tú dễ nhìn,làn da đặc biệt trắng như sứ,tóc đen búi cao, trên người còn có treo một chiếc tạp dề. Xem ra người phụ nữ này là một nội trợ.

"Em biết rồi. Dù có bận cũng nhớ chiều cổ bản thân nhé."

Dứt lời liền gác máy.

Cô hai mắt ánh lên sự mệt mỏi,lông mày nhíu lại,bàn tay day day hai bên thùy dương. Thân người mệt mỏi dựa tường,thở hắt ra một cái.

"Mẹ,là cha gọi sao?"

Âm thanh non nớt của trẻ nhỏ đột ngột từ sau lưng cô vang lên,khiến toàn thân cô có vẻ chấn động. Chỉ thấy cô quay lại nhìn đứa trẻ phẩn nộ bộ dạng đáng yêu trong bộ đồ ngủ,tuy non nớt nhưng gương mặt lại có đường nét,không khó nhận ra lớn lên nhất định trở thành nam nhân tuấn lãng vô cùng.

"Viên Viên sao con không ngủ?"

Cô ngồi xổm xuống,yêu thương vuốt tóc mềm của hấn.

"Mẹ,cha không về sao?"

Ánh mắt cô chợt hiện lên vẻ cô đơn,chóp chóp một cái liền khôi phục bộ dạng bình thường. Cô yêu thương đứa nhỏ,ôm chặt hấn vào lòng. Thật dịu dàng nói.

"Viên của mẹ,ngoan đi ngủ. Ngày mai chúng ta phải dậy thật sớm."

Đứa nhỏ ngoan ngoãn để cô ôm,hai cánh tay nhỏ vụng về ôm cổ cô. Chỉ nghe thấy giọng hấn có chút khàn khàn.

"Chúng ta lại phải chuyển nhà sao..."

Cô vỗ về lưng hấn, không nói.

Cô bế đứa nhỏ đi về phía phòng ngủ rộng lớn, đặt hấn lên nệm êm, miệng khe khẽ hát ru hấn.

Đứa nhỏ hai mắt nhắm lại có chút mơ màng bật thốt.

"Mẹ, chúng ta sẽ đi đâu?"

Dứt lời liền có chút mê mang của con buồn ngủ ụp tới. Hơi thở dần trở nên đều đều. Cô khẽ thất thần, khe khẽ bật thốt.

"Chúng ta sẽ tới tỉnh A..."

Đó đã là lần thứ tám chúng tôi chuyển nhà.

Vì công việc của cha tôi nên ngay từ nhỏ tôi đã phải tập quen với cảnh luôn thay đổi chỗ ở. Ban đầu thì có chút cảm giác khác lạ, hứng thú nhưng dần dần, số lần chúng tôi chuyển đi vượt quá con số năm. Tôi chỉ cảm thấy thật tẻ nhạt.

"Viên, chúng ta tới rồi."

Tôi dứt ra khỏi suy nghĩ, bình tĩnh nhìn ra cảnh vật bên ngoài qua cửa kính.

Tỉnh thành rất khác với thành phố.

Cây cối rất nhiều, những ngôi nhà chỉ cỡ hai tầng lầu mà thôi. Không khí thoáng mát, lại yên tĩnh. Nhìn thật có chút giản dị.

Tôi thành thạo mở cửa, thân người nhỏ nhắn nên phải dùng sức để nhảy xuống. Cảm nhận gió qua từng tắc da tắc thịt. Hai bên tai yên tĩnh đến lạ thường. Tôi không khỏi suy nghĩ, nơi này có lẽ cũng không tệ như tôi đoán.

"Viên, đi thôi."

Tôi nhìn người phụ nữ khí chất nhã nhặn thanh tú bên cạnh, rất ngoan ngoãn nắm lấy bàn tay to của bà.

Chúng tôi có chút sững sờ nhìn ngôi nhà sẽ là chỗ ở của chúng tôi. Thật không ngờ lại giản dị đến nhường này. Thứ lỗi cho đứa trẻ từ nhỏ đã sống trong căn hộ như tôi. Bây giờ nhìn ngôi nhà, liền có chút muốn cảm thán.

"Mẹ vô thôi."

Tôi khẽ kéo bà vẫn đang thần thờ. Nhìn bà không có vẻ gì thất vọng mà là vẻ mặt tìm thấy lại những cảm xúc thân thuộc. Bà vốn xuất thân từ tỉnh thành mà. Có lẽ rất lâu rồi mới tìm thấy được cảm giác thân quen gần gũi như vậy nên nhìn bà rưng rờ vô cùng.

Tôi khẽ nghĩ, xem ra chuyển đi lần này có vẻ không tồi.

Tôi đi một vòng khắp căn nhà của chúng tôi. Ngôi nhà này nếu so với những căn khác ở đây thì có vẻ là tốt nhất.

Sân vườn nhỏ, nhà hai lầu, ba phòng ngủ, hai phòng tắm, phòng khách còn có cả nhà bếp cùng sân thượng. Thật không tệ đâu.

"Ồi chào? Hai người mới tới ư?"

Tôi theo tiếng nói của ai đó nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trước hàng rào là một người phụ nữ tuổi cũng tầm tầm mẹ tôi. Bà ta vẻ mặt ưa nhìn chất phác, lại có chút gần gũi vui vẻ nhìn chúng tôi cười nói. Nghe bà ta giới thiệu, tôi nhận ra bà ta lại là hàng xóm đối diện nhà chúng tôi.

Mụ mụ của tôi vui vẻ niềm nở nói chuyện khách sáo cùng bà. Chợt thấy bà ta hai mắt sáng rực nhìn tôi. Lòng tôi khẽ run lên một chút, tôi liền lễ phép cúi chào.

"Chào bác. Cháu là Lương Viên."

"Ai ui, nhìn xem đứa nhỏ này thật đáng yêu!"

Mụ mụ của tôi cười rộ lên, khách sáo đón nhận, còn tôi thì chỉ im lặng ngẫm thừa nhận. Tôi tự thấy bản thân cũng không tệ.

"Hai mẹ con có muốn tới nay qua bên nhà tôi dùng bữa không? Xem như tiệc chiêu đón."

Tôi kinh ngạc một chút, không nghĩ đến người dân ở đây lại hiếu khách đến vậy. Tôi trầm mặc đứng bên cạnh, không xen vào nhìn hai người phụ nữ trước

mất vui về chuyện trò.

Mụ mụ gương mặt có chút nhuộm hồng, đưa đẩy từ chối.

"Như vậy thật phiền gia đình chị quá."

"Cô đừng nói vậy. Tôi sẽ buồn đấy! Chỉ là một bữa cơm, đừng bỏ qua tâm ý của tôi chứ." Bà ta tuy đang trách cứ nhưng về mặt lại vô cùng hòa nhã. Mụ mụ có vẻ siêu lòng, bà quay lại nhìn tôi. Ý muốn hỏi tôi thấy thế nào.

Tôi suy nghĩ chuyện này có vẻ tốt với chúng tôi. Rất thật lòng gật đầu.

Cái gật đầu của tôi đổi lấy tiếng cười vui vẻ của hai người.

"Ai ui, Lương Viên thật ngoan. Tới đây, kêu cô một tiếng thím ba nào."

"Vâng, thím ba." Tôi ngoan ngoãn kêu càng khiến bà ấy vui đến mặt đều như nở hoa.

Trò chuyện vui vẻ một hồi, thím ba liền nhanh chóng tạm biệt chúng tôi. Tôi nhìn bà chạy về phía căn nhà nhỏ nhấn đổi điện. Cảm thấy thật chất phác.

Tôi không nhìn nữa, cùng mụ mụ vào nhà sắp xếp đồ đạc cho gọn. Loay hoay một hồi cũng tới chiều. Mắt thấy thời gian, bà khẽ thúc tôi đi sửa soạn thật tốt.

Một lúc sau, hai chúng tôi đứng trước cửa nhà đổi điện. Mụ mụ một tay nắm tay nhỏ của tôi, tay còn lại xách một giỏ hoa quả.

Tĩnh tang.

Tiếng chuông cửa vang lên inh ỏi. Tai tôi nghe thấy tiếng sàn nhà kêu, tiếng bước chân chạy loạn rồi tiếng lục đục mở cửa.

Trong đầu tôi cứ ngỡ là sẽ thấy bà thím hàng xóm xuất hiện với nụ cười niềm nở đón khách. Nhưng hiện tại tôi kinh ngạc nhìn đôi mắt to tròn sáng lấp lánh trên gương mặt nhỏ trắng nõn phấn nộn. Hai má hồng căng mịn, đôi môi nhỏ chúm chím còn có quả đầu búi hai bên. Trông đáng yêu vô cùng.

Đó là lần đầu tôi gặp em.

"Chào cô ạ."

Âm thanh như tiếng chuông bạc phát ra từ miệng em, lần đầu tôi nhận ra rằng cũng có loại âm thanh dễ nghe đến như vậy.

Tôi không biết mụ mụ và em đã nói những gì, chỉ thấy em chớp hai mắt to nhìn tôi một lúc rồi kéo hai mẹ con tôi vào bên trong.

Tâm trạng tôi đi từ bất ngờ này sang đến bất ngờ khác. Tôi không tin được em đứng trước tôi chỉ hiện lên vẻ mặt bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn. Tôi có chút hoài nghi không biết em có nhìn rõ gương mặt có chút suất chúng của tôi hay không?

Có vẻ do lòng tự trọng hơi bị tổn thương nên suốt cả buổi tối, tôi chỉ không nhìn được mà luôn liếc nhìn về phía bóng dáng nhỏ nhắn đáng yêu như nàng công chúa nhỏ của em.

Tôi nghe thấy tên em là Đường Bách Ngọc. Một cái tên vô cùng ngọt ngào. Tôi khẽ lẩm bầm ở trong lòng.

Bách Ngọc, Bách Ngọc.

Càng đọc càng thấy dễ nghe.

"Bách Ngọc! Nhìn xem con vụng về ăn bánh rơi vãi này."

Tôi khẽ liếc mắt nhìn em vụng về cầm khăn tay, khoe miệng và hai tay nhỏ đều dính kem trắng, đĩa bánh trước mắt thì đã hết sạch tự bao giờ.

Em rất ngoan ngoãn lau sạch chỗ bánh vụn và kem, đổi lấy sự hài lòng của thím ba. Mụ mụ thấy em đáng yêu như vậy, nhìn không được mà khen ngợi.

"Bách Ngọc thật ngoan."

"Ai ui, con bé rất cứng đầu. Khó có khi nào thấy nó ngoan như vậy."

Bà thím gương mặt cười muốn nhuộm hồng, bàn tay vỗ về đầu nhỏ của Bách Ngọc rồi lại tiếp tục nói nói cười cười cùng mẹ tôi.

Tôi cảm thấy bụng cũng muốn no căng nên buông đĩa xuống. Tôi định là sẽ uống một hộp nước lạnh, nhưng tôi khá bất ngờ nhìn em nhỏ nhấn ngoan ngoãn rót nước đưa cho tôi.

Tìm tôi không khỏi có chút hồi hộp.

Tôi nhìn em.

Em không nhìn tôi. Em nhìn đĩa bánh của tôi.

Tôi có thể cảm thấy não mình hơi nhức. Tự hỏi đây có phải là hành động hối lộ của em hay không?

"Bách Ngọc, cho em."

Tôi từ tốn đẩy đĩa bánh tới trước mặt em, nhìn em cả gương mặt như bừng sáng vui vẻ cười rộ lên nhìn tôi gật đầu thật mạnh rồi không khách khí tàn phá đĩa bánh của tôi.

Tôi khoe miệng không nhịn được muốn cười, ngại mọi người nhìn thấy nên tôi lấy tay che lại, nghiêng đầu sang một bên. Tôi cười đến vui vẻ.

Cảm thấy em dễ thương đến chết người.

Tôi khẳng định bản thân mình không ổn rồi. Không thể tin được Lương Viên tôi lại biết được cảm giác trúng tiếng sét ái tình ở độ tuổi này. Tôi không khỏi cảm thán một cái thật sâu ở trong lòng.

Tôi nhịn không được lại liếc mắt lên nhìn em. Trông thấy bộ dạng vui vẻ ăn bánh, khoe miệng và hai tay em lại bắt đầu có dấu hiệu dính đầy kem. Tôi nhịn cười đến muốn nội thương.

Chết tiết! Em thật sự rất đáng yêu!

Mắt thấy em thích đồ ngọt như vậy, lại nhớ đến tên em, Đường Bách Ngọc.

Đại não tôi đột nhiên hiện lên ba từ: Đường Bách Ngọc.

Tôi lần này chính là rất rất muốn cười phá lên.

Nhịn cười đến mức muốn sặc cả hồng. Tôi không khỏi cảm thán vì sao em lại thích đồ ngọt đến vậy. Tên của em, rất đặc biệt đấy.

Cứ thế chúng tôi quây quần bên nhau như thế nào, kết thúc như thế nào, tôi ra về như thế nào. Tôi đều không để ý. Trong đầu tôi giờ đây chỉ toàn hình ảnh của Đường Bách Ngọc. Lần đầu trong đời, tôi cảm thấy không biết phải làm gì.

Khi tôi dứt khỏi suy nghĩ thì tôi có chút ngạc nhiên nhìn người đàn ông đã lâu rồi không gặp. Chỉ thấy ông mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt anh tuấn, nhìn thấy tôi ông sải bước thật nhanh đến, bế tôi lên cao. Có chút yêu thương gọi tên tôi.

"Lương Viên."

"Cha? Hôm nay được tan làm sớm sao?"

Ông vuốt tóc tôi, gật gật đầu. Một lúc sau chỉ thấy ông vui vẻ cười nói.

"Lương Viên, cha báo con tin tốt. Từ nay chúng ta không phải chuyển đi nữa."

Tôi và mẹ mẹ chính là bộ dạng bị kinh ngạc. Một lúc sau mẹ mẹ không khỏi kinh hô vui sướng. Còn tôi chỉ cảm thấy não ong lên, người khẽ run.

Cái này được gọi là số phận sao?

Vừa gặp Đường Bách Ngọc, khả năng chuyển đi của tôi từ con số một trăm liền bị lùi tàn xuống cấp số không.

Tôi có chút ảo não trong lòng. Khổ sở rên rỉ ra tiếng.

Xem ra bản thân đã bị trói rồi. Cũng thật đau buồn. Tôi có chút yếu ớt cười một cái, nhưng lòng lại thấy ngọt như mật đường.

Cứ thế tôi tiếp tục cuộc sống nhàn hạ vui vẻ ở tỉnh thành này. Tôi chứng kiến Bách Ngọc lớn lên từng chút từng chút một, nhìn em trưởng thành ngày càng thanh tú, càng lúc càng có phong cách thiếu nữ. Tôi ngoài mặt tuy là bộ dạng cười như gió xuân ấm áp, nhưng trong lòng khổ sở đến muốn điên người.

Người trong lòng suốt hơn hai mươi năm ở gần như vậy chỉ có thể tiếp xúc nói chuyện cùng em, lại không thể đem em một phát bỏ vào bụng. Tôi càng lúc càng cảm thấy bản thân biến thái đến đáng sợ rồi.

"Viên Viên, con có thư báo này."

Nghe thấy giọng nói của mẹ mẹ, tôi dứt khỏi suy nghĩ của bản thân, để xuống tấm hình của Bách Ngọc lại quyển album toàn ảnh em tôi lên chụp. Tôi nhanh chóng sải bước xuống nhà, đi tới hòm thư, tôi nhìn một chút phiếu báo đậu đại học. Tôi không ngạc nhiên cho lắm nhưng khi nhìn thấy Bách Ngọc từ trong nhà mang bao rác ra ngoài, đại não tôi chợt sáng lên.

Thầm nghĩ Bách Ngọc chính là người rất lười suy nghĩ lại hay e ngại những gì quá phức tạp nên tôi biết chắc năm sau em có thi đại học cũng sẽ chọn

trường gần đây điểm tạm tạm mà vô.

Vì quá hiểu rõ em nên tôi cảm thấy có chút nhứt đầu. Tôi thật không muốn nhìn thấy cảnh em và tôi ở hai nơi. Tôi híp lại hai mắt khề trầm tư, nghĩ phải làm sao để em thi vào chung trường với tôi. Có như vậy tôi mới an tâm mà sống được.

"Ồi chào, Viên cháu làm gì ở đây?"

Giọng nói quen thuộc đánh tới bên tai tôi. Tôi cảm thấy như gặp thuyền giữa biển lạnh mênh mông. Tôi hai mắt khề sáng nhìn mụ mụ của Bách Ngọc, khôi phục lại bộ dạng bình thường của mình, tôi nhẹ nhàng cười một cái.

"Thím ba, buổi sáng tốt lành."

Thím ba vui vẻ cười như hoa nở, bà vỗ vỗ vai tôi khách sáo. Tôi vẫn bộ dạng niềm nở nói chuyện với bà, chỉ là bàn tay cầm phiếu báo, tôi như vô ý để rơi ra bên ngoài, tôi lúng túng muốn nhặt lên thì được thím ấy nhặt lên dùm.

Đáy mắt tôi thấy vẻ mặt kì lạ của thím ấy, khóe miệng tôi khề nhếch lên độ cung nhỏ. Nếu để ý nhất định nhận ra tia sáng gian xảo trong mắt tôi. Nhưng rất tiếc, mười mấy năm học tập làm việc cho lão già nhà tôi đã rèn cho tôi khả năng thay đổi sắc mặt đến kinh hồn.

"Viên Viên cháu đậu đại học rồi sao? Chúc mừng chúc mừng!"

Tôi nở nụ cười có chút đẹp mắt, gật đầu tỏ vẻ khách sáo. Nhưng mở miệng thì tôi chính là bộ dạng đang cố sắp đặt kế hoạch lâu dài có lợi cho tôi.

"Thím ba quá khen rồi. Đại học này tuy có chút danh giá nhưng vào rất dễ, lại rất có lợi cho bản thân ở tương lai. Thiết nghĩ nếu có thi đại học, thì đây là lựa chọn rất tốt."

Dứt lời tôi liền vui vẻ cười có chút ngây thơ với mụ mụ của Bách Ngọc. Thấy vẻ mặt suy tính của bà tôi liền hài lòng đến tâm cũng muốn nở hoa. Nhìn bà nhanh chóng tạm biệt tôi mà chạy nhanh về phía ngôi nhà nhỏ đối diện. Tôi không khỏi vui vẻ huýt sáo, người có chút nhẹ nhõm bước vào nhà. Nếu có thể nhìn bản thân lúc này trong gương, tôi nhất định cảm thấy bản thân đã muốn hóa sói luôn rồi.

Quả không phụ lòng mong đợi của tôi, vài ngày sau tôi liền nhìn thấy Bách Ngọc cầm quyển sách giới thiệu về trường tôi lên nghiên cứu. Nhìn em chân mày đều muốn nhăn lại, vẻ mặt nghiêm túc khiến tôi hài lòng đến vui vẻ.

"Lương Viên, anh bị bệnh sao?"

Tôi như rồng cao mày, hai tay gác lên hàng rào nhà em, ôn nhu nhìn em cười hỏi.

"Bánh Ngọc, anh không có."

"Không có lại nhìn tôi cười vui vẻ như vậy? Mặt tôi bị bắn sao?"

Bách Ngọc nhú mày lấy tay lau mặt nhưng lại không để ý tay em vốn đang sắp xếp than củi, đã muốn dính bẩn đen.

Tôi có chút tức cười nhìn em ngu ngốc, da mặt trắng nõn giờ chỗ đen chỗ trắng. Hệt như con mèo nhỏ.

"Ngu ngốc."

Tôi khề bật cười, yêu chiều lấy khăn tay lau mặt cho em. Em cũng rất ngoan, híp hai mắt lại, để yên cho tôi lau sạch.

Nhìn em ngoan ngoãn như mèo nhỏ như vậy, tôi không khỏi cảm thán một cái. Chết tiệt! Em dễ thương đến mức tôi chỉ muốn nhốt em lại, rồi thỏa sức yêu thương em trong tay.

Tôi buông mặt em ra, nhìn vẻ mặt sạch sẽ của em tôi liền hài lòng gật gù. Bách Ngọc nhìn chiếc khăn tay nhuộm đen của tôi, em giựt lấy khỏi tay tôi, nhét vào túi quần rồi lại cầm đầu nhìn sách, chỉ thấy em không lạnh không nóng nói.

"Giặt sạch rồi trả anh sau."

Tôi mỉm cười nhìn em, tay khề chống cằm, tôi nhẹ nhàng vén tóc mai dùm em theo thói quen, không nhận được ôn nhu mà nói với em.

"Bánh Ngọc, mai anh phải đi rồi."

"Đi đâu?" Bách Ngọc vẫn không ngẩng đầu lên, tùy hứng đối đáp với tôi.

Tôi gỡ chiếc lá khô rụng trúng đỉnh đầu em, có chút thờ ơ nhìn hình ảnh ngôi trường to lớn trên sách của em.

"Thành phố."

Lần này thì em có vẻ kinh ngạc, chỉ thấy hai mắt em to tròn nhìn tôi không dứt, không tin được mà bật thốt.

"Tại sao?"

Tôi có chút yêu thương mong trốn mặt em, vui vẻ nói như người phải đi không phải là tôi vậy.

"Bánh Ngọt, là do anh đồ đại học rồi."

Nhìn em gật đầu thông suốt, tôi nhéo nhẹ hai bên má phúng phính mềm mại của em, hại em la ai oán, hai mắt tròn trừng uy hiếp tôi hại tôi vui vẻ cũng muốn đau ruột.

"Bánh Ngọt, em muốn tôi đi như vậy sao?"

Tôi có chút ai oán tố cáo, mắt cũng muốn ra nước nhìn em.

Bách Ngọt có chút lúng túng với tôi, lực tay tôi liền có chút tăng lên làm loạn mặt em, hại em tức giận rống lên.

"Đúng vậy! Anh mau mau cắt đứt tôi, đem luôn hai cái móng heo trên mặt tôi đi xa xa đi."

Dứt lời còn không quên hạ răng cắn tôi một cái thật mạnh. Tôi có chút lo lắng rằng em sẽ đau, dù gì thân thể tập luyện mà có của tôi cũng không phải chuyện đùa.

Một lúc sau thấy em có vẻ rên rỉ, cũng không cắn nữa. Tôi liền biết em bị đau rồi. Không khỏi thờ dãi một cái.

Quả thật ngu ngốc vô cùng mà.

Tôi yêu chiều một tay vỗ nhẹ lưng em, tay còn lại nâng cằm em lên nhìn qua một chút. Đảm bảo không chảy máu liền có chút yên tâm.

Tôi nhìn bộ dạng có vẻ giận dữ của em liền thấy buồn cười. Nhưng đại não lại nhớ đến bản thân ngày mai phải theo lịch trình mà rời đi, phải mất hơn một năm mới có thể nhìn thấy em, tôi nhịn không được rầu rĩ, mạnh bạo ôm em vào lòng.

Tôi có thể cảm thấy em có chút cứng ngắc nhưng không có đẩy tôi ra, liền khiến lòng tôi được an ủi phần nào. Tôi như đứa nhỏ làm nũng với Bách Ngọt mà chôn đầu vào vai em. Giọng có chút khàn khàn không vui bảo em.

"Bánh Ngọt, mau mau đến tìm anh."

Không anh nhất định khó chịu đến điên người nhịn không được mà bắt cóc em tới.

Câu sau tôi rất khó khăn mà nuốt vào bụng, không nói ra. Tôi biết nếu nói, em nhất định đánh chết tôi.

Tôi cảm nhận được bàn tay em vỗ nhẹ lưng tôi, em quả thật là con người vô tâm lại dám trả lời qua loa với tôi.

"Rồi rồi. Tìm tìm, tôi sẽ tìm."

Tôi không nhịn được cười ra tiếng, ôm em chặt hơn một chút, một lúc sau buông em ra liền hướng tới cái trán bóng loáng của em mà hạ môi xuống. Không nhìn tới vẻ mặt kinh ngạc của em, khoe miệng tôi khẽ nhếch cao, thì thầm bên tai em.

"Nhớ đấy. Anh sẽ đợi.."

.....to be continue.....

Mẽ Bốicomt cho tôi động lực viết viết đi các bạn học của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Học Trường, Anh Thật Phiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thành phố Y được xem như là địa điểm nổi tiếng của đất nước. Người dân sống ở đây cứ tăng lên khoảng ba phần trăm bình quân mỗi năm. Là nơi mà tất cả các ngành từ thị trường ra tới du lịch, đều cùng nhau phát triển. Bởi vì thế mà nơi đây phồn vinh vô cùng.

Nhắc đến thành phố Y thì người ta liền nghĩ tới ngôi trường đại học danh giá và duy nhất về ngành y ở đây. Tỷ lệ sinh viên tốt nghiệp là một trăm phần trăm, kiếm được việc làm ổn định trong nước là tám mươi phần trăm. Hai mươi phần trăm còn lại đều được ưu ái ra nước ngoài lập nghiệp.

Cũng vì thế mà các bậc cha mẹ phụ huynh đều dốc lòng đẩy con mình vào đây. Khiến cho năm nào cũng xảy ra không ít các trận chiến nảy lửa giữa các

học sinh cuộc mạng để thi vào.

Bằng chứng chính là năm mới vừa tới, cổng trường đại học này đã ngập người chen nhau viết giấy đăng kí. Nhìn những người làm việc trong văn phòng của nhà trường, phụ trách bộ phận sắp xếp hồ sơ của các thí sinh, ai nấy vẻ mặt đều như dán một lớp băng mỏng. Hoàn toàn là thái độ quen với tình hình điên cuồng xảy ra mỗi năm này. Hoạt động làm việc tay chân cũng trở nên năng suất đến xuất quỷ nhập thần.

"Nam Nam, em mang chồng hồ sơ mới này đem tới chỗ Lương Viên dùm tôi đi."

Giữa bàn làm việc ngập giấy trắng ở vị trí trung tâm lấp ló người vận đồ văn phòng màu đen, thân hình bốc lửa quyến rũ, trên mặt có đeo gọng kính dày, chỉ thấy cô ta tư thái lạnh lùng, chỉ chỉ xấp giấy trắng cao tầm bốn mươi xăng ti mét, nghiêm túc sai bảo em trai thư kí nhỏ mới vào.

"Học trưởng Lương sao? Cậu ta ở đâu vậy ạ?"

Em trai thư kí nhỏ có chút vụng về ôm lấy chồng giấy muốn che hết cả nửa gương mặt, hai mắt mở to sáng lấp lánh háo hức hỏi.

Chỉ thấy người trước mặt đầu cũng không ngẩng lên, chăm chú lật giấy trắng, viết rồi lại viết, có chút hờ hững đáp.

"Lầu 3 khu A, phòng hội trưởng hội học sinh."

Em trai thư kí nhỏ nghe xong liền gật gật đầu, chỉ bỏ lại hai chữ tạm biệt liền nhanh chóng quay người chạy đi. Tốc độ đó quả thật rất nhanh, nếu có thành viên đội điền kinh ở đây, nhất định nhầm tưởng cậu ta là thành viên mới của đội cũng không biết chừng.

Nhìn cảnh vật bên ngoài sau tấm kính lớn, tôi không khỏi có chút ngẩn người.

Bầu trời trong xanh có chút ẩm ướt của cơn mưa nhẹ, từng chồi non xanh mơn mẫm đâm chồi, lá cây xanh mướt, vạn hoa thi nhau mà nở rộ cả khuôn viên trường, còn có đông người nhộn nhịp ra vào.

Không khí quả thật tươi mới, giàu sức sống.

Như vậy, mùa xuân lại tới rồi.

Tôi lên đây cũng được hơn một năm rồi. Một năm này trải qua như thế nào, tôi dường như không nhớ.

Thành phố quả nhiên khác xa tỉnh thành nhỏ nhỏ kia.

Không có mù mù, không có cái không khí yên tĩnh, không có âm thanh hỗn tạp của những đứa trẻ nhỏ quậy phá rồi bị các lão già của khu dưỡng lão cầm gậy đánh đuổi, không có âm thanh ầm ĩ của con mực đen nhà bên cạnh mỗi khi thấy mèo nhà tôi chạy ngang qua, không có giọng nói vui vẻ sang sảng biểu đồ ăn của thím ba nhà đối diện.

Quan trọng, ở đây không có Đường Bạch Ngọc.

Tôi có chút không hiểu được làm sao tôi có thể trải qua những tháng ngày nhạt nhẽo như vậy ở đây?

Tôi cũng có chút thấy e ngại bản thân rồi, hầu hết con người ta đều thích cảnh vật nhộn nhịp đông đúc của thành phố, còn tôi lại lưu luyến chốn yên tĩnh của tỉnh thành.

Tôi không khỏi cười nhẹ ra một tiếng.

Thầm nghĩ bây giờ ở đó, mọi người như thế nào rồi nhỉ? Con mèo mập nhà tôi dạo này có bỏ bữa hay không? Mụ mụ có hay qua nhà thím ba chơi bài nữa không?

Còn có, không biết em có nhớ tới tôi hay không?

Còn tôi, tôi nhớ em đến điên rồi.

Tôi không thể kể là tôi nhớ em ra sao. Chỉ biết tôi khó chịu lắm rồi đã muốn mua vé tàu mà chạy về nhìn em một cái cho thỏa lòng mình.

Nghĩ tới bên em không có tôi một năm trời, em lại đáng yêu như vậy. Nhớ tới lúc còn học cấp ba, không biết có bao nhiêu nam sinh tỏ tình với em, đều bị một tay tôi phá hủy sạch sẽ từ trong trứng nước, khiến em có lần buồn bã đi hỏi tôi rằng bản thân không đủ tốt hay sao ba năm cấp ba lại chẳng có ai tỏ tình, hại tôi phải nói lời ngon ngọt an ủi em, khiến em từ bỏ ý định kiếm bạn trai, tôi mới có thể an lòng mà ngủ ngon. Nay tôi đi rồi, nhất định đám ong bướm kia sẽ bu tới.

Nghĩ tới đây tôi nhin không được mà khẽ chữn tục.

Chết tiệt!

Đường Bách Ngọc!

Rốt cuộc em muốn tôi đợi đến khi nào đây?

"Học trường Lương!"

Tôi bị giọng nói của ai đó cắt ngang suy nghĩ, chỉnh đốn lại tâm trạng của mình, tôi treo lên mặt vẻ cười nhẹ thân thiện như gió xuân nhìn tới người trước mặt, mặc dù bên trong tôi không cảm thấy có gì vui vẻ nhưng vì được đi theo cha tôi lâu ngày, nên sinh ra thói quen xã giao như vậy.

Tôi nhìn người vừa chạy tới trước mặt tôi, gây chú ý chính là chồng giấy trắng thật cao trên tay cậu ta, che luôn cả nửa khuôn mặt của cậu, tôi nhìn một chút gương mặt háo hức của cậu ta, đại não như máy tính đã được lập trình, dò qua vạn khuôn mặt, mới nhớ ra đây là ai.

Tôi mỉm cười với cậu ta.

"Nam Nam, lại gặp nhau rồi."

Nam Nam hai mắt vui vẻ cong cong nhìn tôi cười ngây ngô, tôi có chút thấy khó xử. Không nghĩ đến bản thân ở đây lại gặp được người khác.

Thấy thật lâu cậu ta cũng không mở miệng nói, chỉ ngây ngô cười, tôi rất có lòng nhắc nhở cậu ta.

"Nam Nam, có chuyện gì cần tôi sao?"

Nhìn cậu ta nhớ ra có chuyện, tôi có chút nhức đầu.

Không muốn khoe thành tích đâu, nhưng bộ dạng người hâm mộ tôi, đều là ngây ngô như vậy. Đa số là người xung quanh, khiến tôi cảm thấy thật tệ nhạt, còn không bằng gương mặt dính than đầy sức sống của Bách Ngọc nhà tôi.

"Học trường, chị Liêu bảo tôi đưa anh đồng hồ sơ này."

Tôi liếc qua chồng giấy trên tay cậu ta, để ý thì ra là hồ sơ nhập học của tân sinh viên. Đột ngột đại não tôi lóe lên hình ảnh của Bách Ngọc, tôi có chút run rẩy ham muốn lật hết đồng giấy này để kiểm hồ sơ của em. Nhưng nhìn lại thì đồng giấy này thật nhiều, tôi lại là người theo chủ nghĩa luôn ưu tiên bản thân, nên tôi liền có chút cười nói với Nam Nam.

"Được rồi vậy cậu đem nó vào văn phòng của tôi giúp tôi nhé."

Câu nói tuy là ý hỏi nhưng âm vị chính là ra lệnh. Tôi hài lòng nhìn cậu ta ngốc nghếch ôm đồng hồ vào bên trong phòng, khi đặt xuống bàn làm việc của tôi còn gây ra không ít âm thanh chấn động.

Tôi có chút nhức đầu kêu cậu ta rời đi. Khi phòng không còn ai ngoài tôi, tôi nhanh nhẹn đóng trái cửa, sải chân bước hai bước bình thường thành một bước, đến trước bàn làm việc, tôi cầm tờ giấy tóm tắt tên của các tân sinh viên lên, hai mắt như chim ưng đảo lên đảo xuống, dò không sót một chỗ hở.

Một lúc sau ba chữ: Đường Bách Ngọc nho nhỏ đập vào mắt tôi.

Bách Ngọc!

Là Đường Bách Ngọc đến đây tìm tôi!

Tôi cả người hưng phấn đến điên dại. Thậm chí tôi còn có thể cảm nhận khoe miệng mình dâng cao vô cùng.

Bàn tay cầm giấy trắng của tôi có chút run rẩy. Nhìn lại gương mặt trên đó mà cả đời tôi không thể quên của em, bên cạnh là dòng chữ trúng tuyển.

Tôi thề đây là lần đầu tôi cảm thấy vui vẻ nhất trong suốt hơn một năm ở thành phố xa lạ này.

Tôi hận không thể chạy đi kiếm em, kéo em vào lòng mà ôm thật chặt cho thỏa nỗi nhớ.

Qua bao nhiêu thời gian để tôi có thể tìm lại cảm giác nhộn nhịp đến chết người trong lòng, tôi đều không nhớ.

Tôi vui vẻ nhìn tên em, vuốt ve hình ảnh của em không biết bao nhiêu lần.

Tôi nghĩ chắc bản thân muốn điên rồi.

Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn thời gian nhập học sắp tới là bao nhiêu trên tờ giấy.

Hai tuần.

Chỉ cần đợi hai tuần sau là tôi có thể thấy em rồi.

Cho nên tôi liền tự nhủ bản thân phải nhẫn nhịn, không được xúc động quá mức như vừa rồi.

Rất nhanh tôi liền lấy lại phong độ của vị hội trưởng học sinh, ngồi vào bàn làm việc mà sắp xếp lại giấy tờ.

Nhưng bản thân tôi có thể cảm nhận được tư vị ngọt ngào ở trong lòng khiến khóe miệng tôi không nhịn được mà giương cao.

Lương Viên tôi cảm thấy xúc động muốn chết người rồi.

Thời gian như một cỗ máy hoạt động liên tục có chu kì. Mới ngày nào bản thân chỉ là một đứa bé vụng về tập đi, chớp mắt một cái đã vượt qua cái ngưỡng tuổi hai mươi. Cho nên mới nói, thứ thần kì nhất chính là thời gian.

Hai tuần. Với người khác thì có vẻ rất ngắn không đáng để tâm, nhưng với Lương Viên tôi, hai tuần này lại dài day dứt như hai năm. Dày vò tôi, cả người đều thấy khó chịu.

Ting.

Nhìn xuống đồng hồ trên tay, tôi mới chợt nhớ ra bản thân còn có công việc quan trọng.

Tôi lấy lại tinh thần, nhìn bản thân trang phục chỉnh chu trong gương, chỉnh lại một chút cà vạt, tôi hài lòng với hình ảnh của mình.

"Học trưởng, tới giờ rồi ạ."

Bên tai nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, tôi liền sai bước chân tới, tay thành thực mở cửa, nhìn tới gương mặt quen thuộc của phó hội trưởng học sinh trước mắt, tôi lịch sự gật đầu rồi lách người bước đi.

Mất bao lâu để tôi tới khuôn viên chính của trường, tôi đều không bận tâm. Tôi quen thuộc bước lên bậc thềm của sân khấu, bên tai có thể nghe tới những âm thanh hò hét lẫn lộn.

Tôi đứng trên cao nhìn xuống đám đông sinh viên ở dưới. Theo thói quen lộ ra một chút vẻ tươi cười, tôi nhàn nhạt nói.

"Xin chào, tôi là hội trưởng hội học sinh Lương Viên."

Dứt lời là những tiếng vỗ tay nồng nhiệt chào đón tôi, thậm chí tôi còn có thể thấy được không ít tia sáng lóe lên của điện thoại và tiếng lách cách chụp ảnh.

Tôi vẫn giữ vẻ mặt tươi cười như gió xuân đó, thậm chí có lúc tôi còn tự hỏi, bản thân cứ cười như vậy có hay không sẽ bị chuột rút cơ mặt?

Dù tôi có muốn giữ lấy vẻ mặt tươi cười này lâu một chút nhưng tôi có thể cảm nhận được cơ mặt mình cứng ngắc khi đáy mắt chứa tới bóng dáng nhỏ nhắn ở phía dưới.

Tuy bóng dáng này không một chút nổi bật nhưng trong mắt tôi, thì lại chói mắt vô cùng.

Tôi nhịn không được cả người run lên nhẹ nhẹ, vẻ tươi cười trên mặt có chút cứng ngắc. Lòng ngực như bị ngựa đá, hô hấp lên xuống khó ổn định.

Cuối cùng, tôi cũng thấy em rồi.

Đường Bạch Ngọc, tôi thấy em rồi.

Nhìn em, tôi mới nhận ra bản thân đã nhớ em đến nhường nào. Nói không xúc động là nói dối.

Tôi không biết bản thân làm sao có thể đọc hết một bài diễn văn chào đón tân sinh viên, tôi chỉ nhớ rằng ánh mắt tôi chỉ dừng ở mỗi trên người em, không dời chỉ một khắc.

Nhìn em khó chịu nhăn mặt híp hai mắt để nhìn rõ, tôi cảm thấy thật buồn cười, xuýt nữa là nhịn không được mà cười ra tiếng.

Nha đầu ngọc này, lại dám không đeo kính khi bị cận. Khiến bản thân vụng về đi đường tông không biết bao nhiêu người, về sau xem tôi có đánh hư cái mũi nhỏ của em hay không?

Tôi cố ý dừng bước chân trước mặt em, hại em hậu đậu tông cả vào lòng ngực của tôi. Nhìn em vội vàng hấp tấp xin lỗi, tôi có chút buồn phiền.

Đụng người khác thì lại ngoan hiền như vậy, lúc bên cạnh tôi, còn chưa thấy qua em ngoan đến như vậy đâu.

Tôi bực tức liền muốn trêu chọc em. Chặn hết lối đi của em, khiến em hoang mang phụng phịu. Thật sự dễ thương chết người.

Tôi hoàn toàn không để ý lời bàn tán của những người xung quanh, chỉ lo chọc phá em. Tôi nghĩ, cứ để họ nói rồi hiểu lầm đi, tôi sẽ càng vui vẻ hơn.

Tôi chớp chớp hai mắt nhìn Bạch Ngọc về mặt khó chịu híp mắt ngẩng đầu lên nhìn.

Tôi chứng kiến vẻ mặt thay đổi phong phú của em, rất vui vẻ cười rộn lên nói.

"Đường Bánh Ngọt, không ngờ lại gặp em ở đây."

Tôi trông thấy em bộ dạng hai mắt tròn to, miệng cũng không khép lại, hoàn toàn ngu ngốc mà nhìn tôi. Tôi nhìn xuống cảm giác ruột muốn xoắn lại vì nhìn cười, trêu tức đánh tình em.

"Đường Bánh Ngọt, em đây là bị tôi hút hồn sao?"

Đường Bách Ngọc chính là nha đầu bễ ngoài lương thiện như con thỏ nhỏ nhưng tâm tính đích thị là rất xấu. Bằng chứng chính là sau khi ngây ngốc bị tôi trêu tức, liền thay đổi về mặt lạnh nhạt còn nhanh hơn lật sách mà lùi ra sau hai bước, sau đó liền rất ngại thẹn mà thốt lên.

"Học trưởng, chúng ta có quen biết sao?"

Nếu để ý thì nhất định thấy vết rạn nứt trên gương mặt đầy gió xuân của tôi. Tâm trạng vui vẻ ở cửa một trăm bị em không thương tiếc đập xuống cấp không.

Đã vậy, nha đầu này còn rất không ngoan ngoan né tránh tôi chạy đi. Trước khi đi còn không quên bảo tôi.

"Học trưởng tên tôi không phải Đường Bánh Ngọt, chào anh."

Tro mắt nhìn em cụp đuôi bỏ chạy, tâm tình tôi liền xấu đến thê thảm.

Tốt! Tốt!

Ngày đầu gặp lại, em còn dám không nhận thức tôi, lại còn dám bỏ chạy?

Nha đầu, tốt nhất em chạy cho thật xa, trốn cũng thật kĩ, nếu không tôi nhất định khiến em kêu khóc đến cha mẹ đều gọi!

Thành phần phúc hắc trong tôi khua chiêng gõ trống trời dậy rồi. Tôi nhếch cao khóe môi, lạnh như gió Bắc Cực mà cười.

Xem ra cuộc sống về sau ở đây của tôi liền có thể trông đợi rồi.

Quả như tôi dự đoán, những ngày về sau quả thật rất vui vẻ.

Tôi có thể ở cùng Đường Bách Ngọc, cùng em tình chàng ý thiếp mặt nồng, hại cho giờ khắc trường đều rộn lên tin đồn bát quái của tôi và em, điều này chính là những gì Lương Viên tôi hy vọng.

Tôi cứ thế cùng Bách Ngọc trôi qua những tháng ngày học đường bên nhau, thời gian lại tiếp tục chạy không đợi ai, tôi bây giờ đã là sinh viên năm cuối rồi.

Nghĩ tới đó tôi nhìn không được tôi khẽ thở hắt ra cảm thán.

Đang lúc tôi lơ đãng thì lại rất trùng hợp thấy bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đi từ xa trên dãy hành lang. Nhìn thấy em mơ màng suy nghĩ gì đó, ngây ngốc bước đi, chỉ cách cây cột gần đó không xa, mắt thấy em vẫn ngây ngốc mơ màng nghĩ ngợi hại tôi tìm cũng muốn rút ra ngoài.

Tôi nhanh chóng chạy nhanh tới trước em, ngăn em và cây cột, hấp tấp cười nói với em.

"Đường Bánh Ngọt, lại gặp nhau rồi."

Tôi tốt bụng cứu em khỏi cảnh tượng mặt đụng chạm với cột và em đáp trả cho tôi chính là hai con mắt tròn to trừng trừng tôi. Tôi nghĩ nếu mắt em có thể bắn ra tia lửa thì bây giờ trên người tôi chắc cũng có vụn lửa hồng rồi.

"Học trưởng, tên tôi là Đường Bách Ngọc!"

Em lạnh lùng nói với tôi, có lẽ rất không thoải mái nên hai má cũng muốn phồng lên. Tôi nhìn không được sờ sờ hai má non mềm của em, xua cảm tốt nên tâm tình vui vẻ lên đáp trả em.

"Rồi rồi Bánh Ngọt, Bánh Ngọt." Còn không quên vỗ vỗ bên má em.

Thứ lỗi cho thói quen gọi tên em như vậy, bây giờ muốn tôi không gọi cũng như bảo tôi đừng ăn cơm vậy. Tôi gọi em như vậy cũng đã được hơn hai mươi năm rồi đấy.

Bách Ngọc tuy không ghét bỏ tôi sờ sờ nhưng hai mắt vẫn duy trì hình dáng tròn lên dữ tợn uy hiếp tôi.

Tôi có chút ảo não nhìn em chưng ra vẻ mặt cá chết với tôi, chưa kịp mở miệng tố cáo em thì bên tai lại nhạy cảm nghe thấy âm thanh uy vũ phát ra từ bụng em.

Lại thấy em tư thái hoàn toàn không phát giác ra, tôi có chút dở khóc dở cười. Yêu thương nắm lấy cổ tay nhỏ của em kéo đi, hại em hơi hoảng loạn la lên.

"Học trường, anh muốn làm gì?"

Đầu cũng không quay lại nhìn em, tôi chỉ vội vã bảo.

"Đi ăn trưa. Bụng em chả phải đang rất đói mà kêu ầm sao?"

Nha đầu ngốc, lại không để ý bản thân. Để sau này rồi tính sổ với em vậy.

Bách Ngọc rất ngoan ngoãn để tôi kéo đi, còn rất hiểu chuyện chạy đi kiếm chỗ ngồi trước, hoàn toàn giao phó việc ăn uống cho tôi.

Tôi có chút cảm thấy thành tựu, vui vẻ nên mặt cũng như đón gió xuân dù khí trời bây giờ rất lạnh. Tôi cầm trên tay hai khay đồ ăn, đều chọn ra những món Bách Ngọc ưa thích, tôi tận lực né tránh dưa leo, vì tôi biết nếu dám lấy cho em thứ đó, em nhất định sẽ mắng tôi.

An tâm, tôi đã từng bị rồi.

Lấy đủ phần ăn, tôi hài lòng quay người dò kiếm bóng dáng của em.

Chưa tới mấy giây đã bắt được, nhìn em vẻ mặt ngây ngốc nhìn tôi, ngoan ngoãn ngồi chờ, trên hai tay còn cầm muỗng và nĩa, còn có phần của tôi nữa.

Chết tiệt! Em hại tôi tim cũng muốn mềm ra vì em.

Tôi nhanh chóng bước tới, tâm tình vui vẻ nên liền muốn trêu chọc em.

"Tôi đẹp trai đến mức khiến em bị mất hồn sao?"

Tất nhiên là tôi bị em liếc đến tâm cũng muốn nở hoa.

Đặt lên bàn hai phần ăn, tôi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nhận lấy muỗng nĩa em chuẩn bị giúp tôi, tôi vui vẻ nhìn qua em. Thấy em hài lòng bắt đầu ăn đồ trong khay, tôi liền hãnh diện mà muốn ngẩng cao ngực.

Xem xem, công sức bên em hơn hai mươi năm, chịu khó nhiều như vậy, chút vất vả này thì có là gì?

Không làm phiền em nữa, tôi liền chú tâm vô ăn. Không khí giữa chúng tôi liền như vậy mà hài hòa.

Nhưng sự hài hòa này duy trì chưa tới năm phút liền bị người khác phá hỏng.

Tôi đen mặt nhìn hai cái người không hiểu phong tình của người khác mà chạy tới ngồi trước mắt chúng tôi.

"Bách Ngọc, chào cậu."

Nhìn cậu ta tươi cười với Bách Ngọc, lông mày tôi đều muốn dựng ngược!

Tôi đương nhiên biết tên nhóc này là ai. Còn không phải Lý Dẫn cùng khóa cùng lớp với Bách Ngọc nhà tôi sao? Tôi làm sao nhìn không ra tên nhóc này có ý với Bách Ngọc, nhưng là muốn tranh với tôi?

Tiểu tử, về nhà học hỏi thêm đi!

Công sức tôi bỏ ra hơn hai mươi năm chăm nom em còn hơn mẹ ruột, không tài nào người như cậu ta hiểu nổi đâu.

Tôi rất không vui nên khẩu khí cũng lạnh đi nửa phần.

"Bánh Ngọt, lo ăn đi."

Tôi nhìn em ngoan ngoãn cúi đầu bỏ đồ ăn vào miệng, liền rất hài lòng mà thị uy liếc qua Lý Dẫn.

"Viên, kế hoạch lớp chiều nay cậu đi cùng tôi nhé?"

Bây giờ tôi mới phát giác ra trước mặt mình còn có người. Tôi lười biếng nhếch mắt lên nhìn, nhận ra Hoa Tư Lệ cùng lớp, tôi nhớ lại câu nói ban nãy của cô ta, nghĩ ngợi một chút thấy không có hại gì nên gật đầu đồng ý.

Dù gì có thêm người phụ giúp tôi viết bảng cũng tiện cho tôi không dính bụi phấn làm bẩn áo.

Tôi hài lòng nghĩ ngợi thì đột ngột cảm thấy tóc gáy sau lưng cũng muốn dựng lên vì lạnh. Tôi liền liếc nhìn qua bóng dáng nho nhỏ bên cạnh.

Rất hay rồi. Giương mặt em chính là như trét lên một lớp băng mỏng. Lại còn giầy vò đồng thịt còn sót lại một cách thô bạo, rồi nhét vào miệng nhỏ mà nhai ngấu nghiến phát tiết.

Tôi có thể cảm nhận được bản thân giống miếng thịt đáng thương kia..

Tôi có chút nhức đầu bối rối nhìn em. Tôi làm sao lại quên mất nha đầu này bản tính trời sinh đa nghi rất lớn. Dù đưa em thịt bò thì em cũng có thể nghi ngờ đó là thịt heo. Tôi biết từng có tin đồn giữa tôi và Hoa Tư Lệ xuất hiện, hại tôi bị em xa cách trăm thước cho nên tôi đã rất khổ não, bỏ không biết bao công sức để ngăn chặn tin đồn lần ấy. Bây giờ tôi lại dám a a y y với Hoa Tư Lệ, Bách Ngọc nhất định đã muốn đem tôi đá bay rồi.

Tôi cảm thấy lệ rơi đầy mặt.

Bản thân thật sự trong sạch, thủ tiết vì em!

Chưa kịp để tôi làm gì để cứu vãn tình hình thì đã thấy em đứng bật lên. Tôi theo quán tính mà hỏi.

"Ăn no rồi muốn đi dạo sao?"

Bách Ngọc chính là bộ dạng hai mắt tóe lửa liếc tôi, thậm chí còn làm ra hành động chọc tôi khí áp gì cũng muốn phát nổ.

Em cứ nhiên nắm lấy tay Lý Dẫn, còn rất hùng hồn mà nói.

"Tôi đi với Lý Mẫn."

Tôi cả người như chìm trong hầm băng, mặt cũng muốn đen như đồng phân rồi. Tôi hoàn toàn mặc kệ Hoa Tư Lệ đang nung nấu nói chuyện một mình, tôi đứng bặc dậy, mắt cũng không nhìn Hoa Tư Lệ một cái, quay người đuổi theo hai cái người chết tiệt kia.

Bạn đang đọc truyện *Học Trường, Anh Thật Phiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Thành phố Y được xem như là địa điểm nổi tiếng của đất nước. Người dân sống ở đây cứ tăng lên khoảng ba phần trăm bình quân mỗi năm. Là nơi mà tất cả các ngành từ thị trường ra tới du lịch, đều cùng nhau phát triển. Bởi vì thế mà nơi đây phồn vinh vô cùng.

Nhắc đến thành phố Y thì người ta liền nghĩ tới ngôi trường đại học danh giá và duy nhất về ngành y ở đây. Tỷ lệ sinh viên tốt nghiệp là một trăm phần trăm, kiếm được việc làm ổn định trong nước là tám mươi phần trăm. Hai mươi phần trăm còn lại đều được ưu ái ra nước ngoài lập nghiệp.

Cũng vì thế mà các bậc cha mẹ phụ huynh đều dốc lòng đẩy con mình vào đây. Khiến cho năm nào cũng xảy ra không ít các trận chiến nảy lửa giữa các học sinh cuộc mạng để thi vào.

Bằng chứng chính là năm mới vừa tới, cổng trường đại học này đã ngập người chen nhau viết giấy đăng kí. Nhìn những người làm việc trong văn phòng của nhà trường, phụ trách bộ phận sắp xếp hồ sơ của các thí sinh, ai nấy vẻ mặt đều như dán một lớp băng mỏng. Hoàn toàn là thái độ quen với tình hình điên cuồng xảy ra mỗi năm này. Hoạt động làm việc tay chân cũng trở nên năng suất đến xuất quỷ nhập thần.

"Nam Nam, em mang chồng hồ sơ mới này đem tới chỗ Lương Viên tìm tôi đi."

Giữa bàn làm việc ngập giấy trắng ở vị trí trung tâm lấp ló người vận đồ văn phòng màu đen, thân hình bốc lửa quyến rũ, trên mặt có đeo gọng kính dày, chỉ thấy cô ta tư thái lạnh lùng, chỉ chỉ xấp giấy trắng cao tầm bốn mươi xăng ti mét, nghiêm túc sai bảo em trai thư kí nhỏ mới vào.

"Học trường Lương sao? Cậu ta ở đâu vậy ạ?"

Em trai thư kí nhỏ có chút vụng về ôm lấy chồng giấy muốn che hết cả nửa gương mặt, hai mắt mở to sáng lấp lánh háo hức hỏi.

Chỉ thấy người trước mặt đầu cũng không ngẩng lên, chăm chú lật giấy trắng, viết rồi lại viết, có chút hồ hững đáp.

"Lầu 3 khu A, phòng hội trường hội học sinh."

Em trai thư kí nhỏ nghe xong liền gật gật đầu, chỉ bỏ lại hai chữ tạm biệt liền nhanh chóng quay người chạy đi. Tốc độ đó quả thật rất nhanh, nếu có thành viên đội điền kinh ở đây, nhất định nhầm tưởng cậu ta là thành viên mới của đội cũng không biết chừng.

Nhìn cảnh vật bên ngoài sau tấm kính lớn, tôi không khỏi có chút ngẩn người.

Bầu trời trong xanh có chút ẩm ướt của cơn mưa nhẹ, từng chồi non xanh mơn mẫm đâm chồi, lá cây xanh mướt, vạn hoa thi nhau mà nở rộ cả khuôn viên trường, còn có đông người nhộn nhịp ra vào.

Không khí quả thật tươi mới, giàu sức sống.

Như vậy, mùa xuân lại tới rồi.

Tôi lên đây cũng được hơn một năm rồi. Một năm này trải qua như thế nào, tôi dường như không nhớ.

Thành phố quả nhiên khác xa tỉnh thành nhỏ nhỏ kia.

Không có mù mù, không có cái không khí yên tĩnh, không có âm thanh hỗn tạp của những đứa trẻ nhỏ quậy phá rồi bị các lão già của khu dưỡng lão cầm gậy đánh đuổi, không có âm thanh ầm ĩ của cơn mưa đổ nhà bên cạnh mỗi khi thấy mèo nhà tôi chạy ngang qua, không có giọng nói vui vẻ sang sảng biểu đồ ăn của thím ba nhà đối diện.

Quan trọng, ở đây không có Đường Bách Ngọc.

Tôi có chút không hiểu được làm sao tôi có thể trải qua những tháng ngày nhạt nhẽo như vậy ở đây?

Tôi cũng có chút thấy e ngại bản thân rồi, hầu hết con người ta đều thích cảnh vật nhộn nhịp đông đúc của thành phố, còn tôi lại lưu luyến chốn yên tĩnh của tỉnh thành.

Tôi không khỏi cười nhẹ ra một tiếng.

Thầm nghĩ bây giờ ở đó, mọi người như thế nào rồi nhỉ? Con mèo mập nhà tôi dạo này có bỏ bữa hay không? Mù mù có hay qua nhà thím ba chơi bài nữa không?

Còn có, không biết em có nhớ tới tôi hay không?

Còn tôi, tôi nhớ em đến điên rồi.

Tôi không thể kể là tôi nhớ em ra sao. Chỉ biết tôi khó chịu lắm rồi đã muốn mua vé tàu mà chạy về nhìn em một cái cho thỏa lòng mình.

Nghĩ tới bên em không có tôi một năm trời, em lại đáng yêu như vậy. Nhớ tới lúc còn học cấp ba, không biết có bao nhiêu nam sinh tỏ tình với em, đều bị một tay tôi phá hủy sạch sẽ từ trong trứng nước, khiến em có lần buồn bã đi hỏi tôi rằng bản thân không đủ tốt hay sao ba năm cấp ba lại chẳng có ai tỏ tình, hại tôi phải nói lời ngon ngọt an ủi em, khiến em từ bỏ ý định kiếm bạn trai, tôi mới có thể an lòng mà ngủ ngon. Nay tôi đi rồi, nhất định đám ong bướm kia sẽ bu tới.

Nghĩ tới đây tôi nhịn không được mà khẽ chữn tặc.

Chết tiệt!

Đường Bách Ngọc!

Rốt cuộc em muốn tôi đợi đến khi nào đây?

"Học trưởng Lương!"

Tôi bị giọng nói của ai đó cắt ngang suy nghĩ, chỉnh đốn lại tâm trạng của mình, tôi treo lên mặt vẻ cười nhẹ thân thiện như gió xuân nhìn tới người trước mặt, mặc dù bên trong tôi không cảm thấy có gì vui vẻ nhưng vì được đi theo cha tôi lâu ngày, nên sinh ra thói quen xã giao như vậy.

Tôi nhìn người vừa chạy tới trước mặt tôi, gây chú ý chính là chồng giấy trắng thật cao trên tay cậu ta, che luôn cả nửa khuôn mặt của cậu, tôi nhìn một chút gương mặt hào hức của cậu ta, đại não như máy tính đã được lập trình, dò qua vạn khuôn mặt, mới nhớ ra đây là ai.

Tôi mỉm cười với cậu ta.

"Nam Nam, lại gặp nhau rồi."

Nam Nam hai mắt vui vẻ cong cong nhìn tôi cười ngây ngô, tôi có chút thấy khó xử. Không nghĩ đến bản thân ở đây lại gặp được người khác.

Thấy thật lâu cậu ta cũng không mở miệng nói, chỉ ngây ngô cười, tôi rất có lòng nhắc nhở cậu ta.

"Nam Nam, có chuyện gì cần tôi sao?"

Nhìn cậu ta nhớ ra có chuyện, tôi có chút nhức đầu.

Không muốn khoe thành tích đâu, nhưng bộ dạng người hâm mộ tôi, đều là ngây ngô như vậy. Đa số là người xung quanh, khiến tôi cảm thấy thật tẻ

nhật, còn không bằng gương mặt dính than đầy sức sống của Bách Ngọc nhà tôi.

"Học trưởng, chị Liêu bảo tôi đưa anh đồng hồ sơ này."

Tôi liếc qua chồng giấy trên tay cậu ta, để ý thì ra là hồ sơ nhập học của tân sinh viên. Đột ngột đại nảo tôi lóe lên hình ảnh của Bách Ngọc, tôi có chút run rẩy ham muốn lật hết đồng giấy này để kiểm hồ sơ của em. Nhưng nhìn lại thì đồng giấy này thật nhiều, tôi lại là người theo chủ nghĩa luôn ưu tiên bản thân, nên tôi liền có chút cười nói với Nam Nam.

"Được rồi vậy cậu đem nó vào văn phòng của tôi giúp tôi nhé."

Cậu nói tuy là ý hỏi nhưng âm vị chính là ra lệnh. Tôi hải lòng nhìn cậu ta ngốc nghếch ôm đồng hồ đó vào bên trong phòng, khi đặt xuống bàn làm việc của tôi còn gây ra không ít âm thanh chấn động.

Tôi có chút nhức đầu kêu cậu ta rời đi. Khi phòng không còn ai ngoài tôi, tôi nhanh nhẹn đóng trái cửa, sai chân bước hai bước bình thường thành một bước, đến trước bàn làm việc, tôi cầm tờ giấy tóm tắt tên của các tân sinh viên lên, hai mắt như chim ưng đảo lên đảo xuống, dò không sót một chỗ hờ.

Một lúc sau ba chữ: Đường Bách Ngọc nho nhỏ đập vào mắt tôi.

Bách Ngọc!

Là Đường Bách Ngọc đến đây tìm tôi!

Tôi cả người hưng phấn đến điên dại. Thậm chí tôi còn có thể cảm nhận khoe miệng mình dâng cao vô cùng.

Bàn tay cầm giấy trắng của tôi có chút run rẩy. Nhìn lại gương mặt trên đó mà cả đời tôi không thể quên của em, bên cạnh là dòng chữ trúng tuyển.

Tôi thề đây là lần đầu tôi cảm thấy vui vẻ nhất trong suốt hơn một năm ở thành phố xa lạ này.

Tôi hận không thể chạy đi kiểm em, kéo em vào lòng mà ôm thật chặt cho thỏa nỗi nhớ.

Qua bao nhiêu thời gian để tôi có thể tìm lại cảm giác nhộn nhịp đến chết người trong lòng, tôi đều không nhớ.

Tôi vui vẻ nhìn tên em, vuốt ve hình ảnh của em không biết bao nhiêu lần.

Tôi nghĩ chắc bản thân muốn điên rồi.

Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn thời gian nhập học sắp tới là bao nhiêu trên tờ giấy.

Hai tuần.

Chỉ cần đợi hai tuần sau là tôi có thể thấy em rồi.

Cho nên tôi liền tự nhủ bản thân phải nhẫn nhịn, không được xúc động quá mức như vừa rồi.

Rất nhanh tôi liền lấy lại phong độ của vị hội trưởng học sinh, ngồi vào bàn làm việc mà sắp xếp lại giấy tờ.

Nhưng bản thân tôi có thể cảm nhận được tư vị ngọt ngào ở trong lòng khiến khoe miệng tôi không nhịn được mà giương cao.

Lương Viên tôi cảm thấy xúc động muốn chết người rồi.

Thời gian như một cỗ máy hoạt động liên tục có chu kì. Mối ngày nào bản thân chỉ là một đứa bé vụng về tập đi, chớp mắt một cái đã vượt qua cái ngưỡng tuổi hai mươi. Cho nên mới nói, thứ thần kì nhất chính là thời gian.

Hai tuần. Với người khác thì có vẻ rất ngắn không đáng để tâm, nhưng với Lương Viên tôi, hai tuần này lại dài day dứt như hai năm. Dày vò tôi, cả người đều thấy khó chịu.

Ting.

Nhìn xuống đồng hồ trên tay, tôi mới chợt nhớ ra bản thân còn có công việc quan trọng.

Tôi lấy lại tinh thần, nhìn bản thân trang phục chỉnh chu trong gương, chỉnh lại một chút cà vạt, tôi hải lòng với hình ảnh của mình.

"Học trưởng, tới giờ rồi ạ."

Bên tai nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, tôi liền sai bước chân tới, tay thành thực mở cửa, nhìn tới gương mặt quen thuộc của phó hội trưởng học sinh trước mắt, tôi lịch sự gật đầu rồi lách người bước đi.

Mất bao lâu để tôi tới khuôn viên chính của trường, tôi đều không bận tâm. Tôi quen thuộc bước lên bậc thềm của sân khấu, bên tai có thể nghe tới những âm thanh hò hét lẫn lộn.

Tôi đứng trên cao nhìn xuống đám đông sinh viên ở dưới. Theo thói quen lộ ra một chút vẻ tươi cười, tôi nhàn nhạt nói.

"Xin chào, tôi là hội trưởng hội học sinh Lương Viên."

Dứt lời là những tiếng vỗ tay nồng nhiệt chào đón tôi, thậm chí tôi còn có thể thấy được không ít tia sáng lóe lên của điện thoại và tiếng lách cách chụp ảnh.

Tôi vẫn giữ vẻ mặt tươi cười như gió xuân đó, thậm chí có lúc tôi còn tự hỏi, bản thân cứ cười như vậy có hay không sẽ bị chuột rút cơ mặt?

Dù tôi có muốn giữ lấy vẻ mặt tươi cười này lâu một chút nhưng tôi có thể cảm nhận được cơ mặt mình cứng ngắc khi đáy mắt chứa tới bóng dáng nhỏ nhắn ở phía dưới.

Tuy bóng dáng này không một chút nổi bật nhưng trong mắt tôi, thì lại chói mắt vô cùng.

Tôi nhìn không được cả người run lên nhẹ nhẹ, vẻ tươi cười trên mặt có chút cứng ngắc. Lòng ngực như bị ngựa đá, hô hấp lên xuống khó ổn định.

Cuối cùng, tôi cũng thấy em rồi.

Đường Bách Ngọc, tôi thấy em rồi.

Nhìn em, tôi mới nhận ra bản thân đã nhớ em đến nhường nào. Nói không xúc động là nói dối.

Tôi không biết bản thân làm sao có thể đọc hết một bài diễn văn chào đón tân sinh viên, tôi chỉ nhớ rằng ánh mắt tôi chỉ dừng ở mỗi trên người em, không dời chỉ một khắc.

Nhìn em khó chịu nhăn mặt híp hai mắt để nhìn rõ, tôi cảm thấy thật buồn cười, xuýt nữa là nhìn không được mà cười ra tiếng.

Nha đầu ngốc này, lại dám không đeo kính khi bị cận. Khiến bản thân vụng về đi đường tông không biết bao nhiêu người, về sau xem tôi có đánh hư cái mũi nhỏ của em hay không?

Tôi cố ý dừng bước chân trước mặt em, hại em hậu đậu tông cả vào lòng ngực của tôi. Nhìn em vội vàng hấp tấp xin lỗi, tôi có chút buồn phiền.

Đụng người khác thì lại ngoan hiền như vậy, lúc bên cạnh tôi, còn chưa thấy qua em ngoan đến như vậy đâu.

Tôi bực tức liền muốn trêu chọc em. Chặn hết lối đi của em, khiến em hoang mang phụng phịu. Thật sự dễ thương chết người.

Tôi hoàn toàn không để ý lời bàn tán của những người xung quanh, chỉ lo chọc phá em. Tôi nghĩ, cứ để họ nói rồi hiểu lầm đi, tôi sẽ càng vui vẻ hơn.

Tôi chớp chớp hai mắt nhìn Bách Ngọc về mặt khó chịu híp mắt ngẩng đầu lên nhìn.

Tôi chứng kiến vẻ mặt thay đổi phong phú của em, rất vui vẻ cười rộn lên nói.

"Đường Bách Ngọc, không ngờ lại gặp em ở đây."

Tôi trông thấy em bộ dạng hai mắt tròn to, miệng cũng không khép lại, hoàn toàn ngu ngốc mà nhìn tôi. Tôi nhìn xuống cảm giác ruột muốn xoắn lại vì nhìn cười, trêu tức đánh tình em.

"Đường Bách Ngọc, em đây là bị tôi hút hồn sao?"

Đường Bách Ngọc chính là nha đầu bề ngoài lương thiện như con thỏ nhỏ nhưng tâm tính đích thị là rất xấu. Bằng chứng chính là sau khi ngây ngốc bị tôi trêu tức, liền thay đổi vẻ mặt lạnh nhạt còn nhanh hơn lật sách mà lùi ra sau hai bước, sau đó liền rất ngại thẹn mà thốt lên.

"Học trưởng, chúng ta có quen biết sao?"

Nếu để ý thì nhất định thấy vết rạn nứt trên gương mặt đầy gió xuân của tôi. Tâm trạng vui vẻ ở cửa một trăm bị em không thương tiếc đạp xuống cấp không.

Đã vậy, nha đầu này còn rất không ngoan ngoan né tránh tôi chạy đi. Trước khi đi còn không quên bảo tôi.

"Học trưởng tên tôi không phải Đường Bách Ngọc, chào anh."

Tro mắt nhìn em cụp đuôi bỏ chạy, tâm tình tôi liền xấu đến thâm thối.

Tốt! Tốt!

Ngày đầu gặp lại, em còn dám không nhận thức tôi, lại còn dám bỏ chạy?

Nha đầu, tốt nhất em chạy cho thật xa, trốn cũng thật kĩ, nếu không tôi nhất định khiến em kêu khóc đến cha mẹ đều gọi!

Thành phần phúc hắc trong tôi khua chiêng gõ trống trời dậy rồi. Tôi nhếch cao khóe môi, lạnh như gió Bắc Cực mà cười.

Xem ra cuộc sống về sau ở đây của tôi liền có thể trông đợi rồi.

Quả như tôi dự đoán, những ngày về sau quả thật rất vui vẻ.

Tôi có thể ở cùng Đường Bách Ngọc, cùng em tình chàng ý thiếp mặt nồng, hại cho giờ khắc trường đều rộn lên tin đồn bát quái của tôi và em, điều này chính là những gì Lương Viên tôi hy vọng.

Tôi cứ thế cùng Bách Ngọc trôi qua những tháng ngày học đường bên nhau, thời gian lại tiếp tục chạy không đợi ai, tôi bây giờ đã là sinh viên năm cuối rồi.

Nghĩ tới đó tôi nhin không được tôi khẽ thở hắt ra cảm thán.

Đang lúc tôi lơ đãng thì lại rất trùng hợp thấy bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đi từ xa trên dãy hành lang. Nhìn thấy em mơ màng suy nghĩ gì đó, ngây ngốc bước đi, chỉ cách cây cột gần đó không xa, mắt thấy em vẫn ngây ngốc mơ màng nghĩ ngợi hại tôi tim cũng muốn rút ra ngoài.

Tôi nhanh chóng chạy nhanh tới trước em, ngăn em và cây cột, hấp tấp cười nói với em.

"Đường Bách Ngọc, lại gặp nhau rồi."

Tôi tốt bụng cứu em khỏi cảnh tượng mặt đụng chạm với cột và em đáp trả cho tôi chính là hai con mắt tròn to trừng trừng tôi. Tôi nghĩ nếu mắt em có thể bắn ra tia lửa thì bây giờ trên người tôi chắc cũng có vụn lửa hồng rồi.

"Học trưởng, tên tôi là Đường Bách Ngọc!"

Em lạnh lùng nói với tôi, có lẽ rất không thoải mái nên hai má cũng muốn phồng lên. Tôi nhin không được sờ sờ hai má non mềm của em, xua cảm tốt nên tâm tình vui vẻ lên đáp trả em.

"Rồi rồi Bách Ngọc, Bách Ngọc." Còn không quên vỗ vỗ bên má em.

Thứ lỗi cho thói quen gọi tên em như vậy, bây giờ muốn tôi không gọi cũng như bảo tôi đừng ăn cơm vậy. Tôi gọi em như vậy cũng đã được hơn hai mươi năm rồi đấy.

Bách Ngọc tuy không ghét bỏ tôi sờ sờ nhưng hai mắt vẫn duy trì hình dáng tròn lên dữ tợn uy hiếp tôi.

Tôi có chút ảo não nhìn em chung ra vẻ mặt cá chết với tôi, chưa kịp mở miệng tố cáo em thì bên tai lại nhạy cảm nghe thấy âm thanh uy vũ phát ra từ bụng em.

Lại thấy em tư thái hoàn toàn không phát giác ra, tôi có chút dở khóc dở cười. Yêu thương nắm lấy cổ tay nhỏ của em kéo đi, hại em hơi hoảng loạn la lên.

"Học trưởng, anh muốn làm gì?"

Đầu cũng không quay lại nhìn em, tôi chỉ vội vã bảo.

"Đi ăn trưa. Bụng em chả phải đang rất đói mà kêu ầm sao?"

Nha đầu ngốc, lại không để ý bản thân. Để sau này rồi tính sổ với em vậy.

Bách Ngọc rất ngoan ngoãn để tôi kéo đi, còn rất hiểu chuyện chạy đi kiếm chỗ ngồi trước, hoàn toàn giao phó việc ăn uống cho tôi.

Tôi có chút cảm thấy thành tựu, vui vẻ nên mặt cũng như đón gió xuân dù khí trời bây giờ rất lạnh. Tôi cầm trên tay hai khay đồ ăn, đều chọn ra những món Bách Ngọc ưa thích, tôi tận lực né tránh đưa leo, vì tôi biết nếu dám lấy cho em thứ đó, em nhất định sẽ mắng tôi.

An tâm, tôi đã từng bị rồi.

Lấy đủ phần ăn, tôi hài lòng quay người dò kiếm bóng dáng của em.

Chưa tới mấy giây đã bắt được, nhìn em vẻ mặt ngây ngốc nhìn tôi, ngoan ngoãn ngồi chờ, trên hai tay còn cầm muỗng và nĩa, còn có phần của tôi nữa.

Chết tiệt! Em hại tôi tim cũng muốn mềm ra vì em.

Tôi nhanh chóng bước tới, tâm tình vui vẻ nên liền muốn trêu chọc em.

"Tôi đẹp trai đến mức khiến em bị mất hồn sao?"

Tất nhiên là tôi bị em liếc đến tâm cũng muốn nở hoa.

Đặt lên bàn hai phần ăn, tôi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nhận lấy muỗng nữa em chuẩn bị giúp tôi, tôi vui vẻ nhìn qua em. Thấy em hài lòng bắt đầu ăn đồ trong khay, tôi liền hãnh diện mà muốn ngẩng cao ngực.

Xem xem, công sức bên em hơn hai mươi năm, chịu khó nhiều như vậy, chút vất vả này thì có là gì?

Không làm phiền em nữa, tôi liền chú chăm vô ăn. Không khí giữa chúng tôi liền như vậy mà hài hòa.

Nhưng sự hài hòa này duy trì chưa tới năm phút liền bị người khác phá hỏng.

Tôi đen mặt nhìn hai cái người không hiểu phong tình của người khác mà chạy tới ngồi trước mắt chúng tôi.

"Bách Ngọc, chào cậu."

Nhìn cậu ta tươi cười với Bách Ngọc, lông mày tôi đều muốn dựng ngược!

Tôi đương nhiên biết tên nhóc này là ai. Còn không phải Lý Dẫn cùng khóa cùng lớp với Bách Ngọc nhà tôi sao? Tôi làm sao nhìn không ra tên nhóc này có ý với Bách Ngọc, nhưng là muốn tranh với tôi?

Tiểu tử, về nhà học hỏi thêm đi!

Công sức tôi bỏ ra hơn hai mươi năm chăm nom em còn hơn mẹ ruột, không tài nào người như cậu ta hiểu nổi đâu.

Tôi rất không vui nên khẩu khí cũng lạnh đi nửa phần.

"Bánh Ngọt, lo ăn đi."

Tôi nhìn em ngoan ngoãn cúi đầu bỏ đồ ăn vào miệng, liền rất hài lòng mà thị uy liếc qua Lý Dẫn.

"Viên, kế hoạch lớp chiều nay cậu đi cùng tôi nhé?"

Bây giờ tôi mới phát giác ra trước mặt mình còn có người. Tôi lười biếng nhếch mắt lên nhìn, nhận ra Hoa Tư Lệ cùng lớp, tôi nhớ lại câu nói ban nãy của cô ta, nghĩ ngợi một chút thấy không có hại gì nên gật đầu đồng ý.

Dù gì có thêm người phụ giúp tôi viết bảng cũng tiện cho tôi không dính bụi phấn làm bẩn áo.

Tôi hài lòng nghĩ ngợi thì đột ngột cảm thấy tóc gáy sau lưng cũng muốn dựng lên vì lạnh. Tôi liền liếc nhìn qua bóng dáng nho nhỏ bên cạnh.

Rất hay rồi. Gương mặt em chính là như trét lên một lớp băng mỏng. Lại còn giày vò đồng thịt còn sót lại một cách thô bạo, rồi nhét vào miệng nhỏ mà nhai ngấu nghiến phát tiết.

Tôi có thể cảm nhận được bản thân giống miếng thịt đáng thương kia..

Tôi có chút nhức đầu bối rối nhìn em. Tôi làm sao lại quên mất nha đầu này bản tính trời sinh đa nghi rất lớn. Dù đưa em thịt bò thì em cũng có thể nghi ngờ đó là thịt heo. Tôi biết từng có tin đồn giữa tôi và Hoa Tư Lệ xuất hiện, hại tôi bị em xa cách trăm thước cho nên tôi đã rất khổ não, bỏ không biết bao công sức để ngăn chặn tin đồn lần ấy. Bây giờ tôi lại dám a a y y với Hoa Tư Lệ, Bách Ngọc nhất định đã muốn đem tôi đá bay rồi.

Tôi cảm thấy lệ rơi đầy mặt.

Bản thân thật sự trong sạch, thủ tiết vì em!

Chưa kịp để tôi làm gì để cứu vãn tình hình thì đã thấy em đứng bật lên. Tôi theo quán tính mà hỏi.

"Ăn no rồi muốn đi dạo sao?"

Bách Ngọc chính là bộ dạng hai mắt tóe lửa liếc tôi, thậm chí còn làm ra hành động chọc tôi khi áp gì cũng muốn phát nổ.

Em cư nhiên nắm lấy tay Lý Dẫn, còn rất hùng hồn mà nói.

"Tôi đi với Lý Mẫn."

Tôi cả người như chìm trong hầm băng, mặt cũng muốn đen như đồng phân rồi. Tôi hoàn toàn mặc kệ Hoa Tư Lệ đang nung nấu nói chuyện một mình, tôi đứng bực dọc, mắt cũng không nhìn Hoa Tư Lệ một cái, quay người đuổi theo hai cái người chết tiệt kia.

Bạn đang đọc truyện *Học Trường, Anh Thật Phiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Diện tích của trường đại học quả thật khiến người khác cảm thấy thật khủng bố. Diện tích càng lớn, bố trí các khu vực càng nhiều càng chứng tỏ sự đẳng cấp của trường. Càng không nói tới ở đây lại là ngôi trường y duy nhất của thành phố A, diện tích nhất định là không tương nổi. Nội cái khuôn viên trường thôi cũng đã đè bẹp các trường cùng ngành khác rồi. Người ta khuôn viên trường chỉ có trước và sau, đẹp cảnh thoáng mát, hợp tình hợp lý. Còn ở đây thậm chí còn phân chia các khu khuôn viên thành Nhất, Nhị, Tam, Tứ, hướng chỉ là nói tới các nơi khác?

Cho nên các sinh viên thường rất ít khi đi dạo khuôn viên, vì sợ sẽ lạc đường một cách xấu hổ, bây giờ lại đang đi vào thời tiết mùa đông, nên đa số mọi người đều trở nên lười biếng mà quay về kí túc xá, thậm chí ngay cả những sinh viên đam mê thể thao chạy bộ cũng chui núp trong chăn mềm nệm ấm.

Duy chỉ có một người này giờ tốn không ít thời gian chạy qua mấy cái khuôn viên rất nặng nề.

Không ai xa lạ, đó chính là tôi. Học trưởng Lương anh tuấn của mọi người.

Vì đã rất nặng nề trong việc chạy khắp nơi khiến tim cũng muốn đập loạn, huyết áp cũng muốn tăng cao, cho nên tôi liền rất muốn thành thật khai báo một việc.

Đó là này giờ chạy qua ba cái khuôn viên, tôi đã chửi tục không dưới mười bốn lần rồi.

Việc này nếu để người khác nghe thấy, nhất định hình tượng của tôi sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Tuy nhiên dù đã đi qua ba cái khuôn viên trường, tôi cũng không gặp được ai.

Tôi không biết nên xem việc này là may mắn cho hình tượng của tôi hay cảm thấy xui xẻo vì vẫn chưa bắt gặp được 'cặp đôi vụng trộm' kia hay không?

Nghĩ tới họ, thùy thái dương tôi liền nhức đến muốn bật gân xanh.

Chết tiệt!

Rốt cuộc bọn họ biến đi đâu mất rồi?

Còn có Đường Bách Ngọc không phải bình thường rất thích đi Nhất khu viên sao? Vì cái gì hôm nay chạy qua hết Nhất, Nhị, Tam khu cũng không thấy?

Không phải là đang ở bên phía khu Tứ đấy chứ? Nhà đầu đó vốn đầu chăm chỉ đi xa như vậy? Không ngại bản tính mù đường của mình nổi lên hay sao?

Trong lúc suy nghĩ miên man chân tôi vẫn rất có nghĩa khí tiếp tục thực hiện công suất chạy nhanh. Mục tiêu rõ ràng chính là khuôn viên còn lại.

Chạy một hồi cuối cùng cũng đến nơi. Tôi cắn răng một cái, cả người cũng muốn bùng bùng khí nóng dù trời muốn có tuyết, tâm huyết như vũ bão mà bước vào bên trong. Hai mắt tôi híp lại, quan sát thật kĩ xung quanh. Rất nhanh tôi liền nhận thấy hai bóng dáng duy nhất ở trong khuôn viên đặc biệt nổi bật đáng bị đập bay trăm thước ở trước mắt.

Tôi hừ lạnh, hít thật sâu, trong đầu chạy loạn vạn câu nói để mắng người trong câu văn lịch sự khí phách.

Tôi suýt chút nữa đã muốn lao ra bắt quả tang đôi nam nữ khiến trời đất khó dung đằng kia thì liền bị câu nói ở phía trước làm cho đứng im.

"Bách Ngọc, tôi với cậu quen biết nhau cũng gần ba năm rồi."

Lỗi tai tôi khẽ nhúc nhích, chợt cảm thấy có chuyện không tốt sắp xảy ra. Tôi nhúc nhích đầu nhìn hai người đằng kia, đại não khẽ đảo loạn suy nghĩ, tôi liền rất đáng hoàng nhắc một chân vừa giơ lên về chỗ cũ, đứng im trong góc khuất không thể thấy từ bên ngoài mà nghiêm túc nghe lén bọn họ.

Tôi như chim ưng nhìn về mặt của cậu trai trẻ Lý Dẫn, thầm nghĩ với không khí như vậy, yên tĩnh hữu tình, lại chỉ có hai người nam nữ nếu bỏ qua kẻ đứng nghe lén công khai là tôi, thì lúc này rất thích hợp để tỏ tình.

"Bách Ngọc, tôi thích em! Chúng ta hẹn hò đi!"

Có thể nói Lý Dẫn là một đứa trẻ rất giỏi, tôi vừa nghĩ đến cái gì là cậu ta đều có thể thầm nghe thầm hiểu rồi công khai hoạt động.

Khóe miệng, khóe mắt tôi nhin không được mà run rẩy co giật.

Thật khiến người ta chán ghét đến bồi hồi..

Tôi nhin xuống cảm giác muốn đắm vỡ sống mũi của cậu ta xuống. Thầm bảo giờ chưa phải lúc thích hợp. Tôi muốn biết Bách Ngọc nhà tôi sẽ đáp trả như thế nào.

Tôi chợt nghĩ tới suốt hơn hai mươi năm nay em chưa hề được người khác giới nào tiếp xúc quá gần bốn mét trừ tôi ra, huống chi là lời tỏ tình.

Tôi bất giác nhận ra đây là lần đầu em được người khác tỏ lòng. Mặc dù tôi bên em lâu như vậy nhưng vì có chút nhát gan lại không biết cách làm sao kìm hãm lại lời nói trước mặt em, nên trước giờ tôi vẫn chỉ thực hiện bằng hành động, lại rất thâm lặng mà đối với em.

Tôi cảm thấy có chút xấu hổ. Với người như tôi lại có thể nhút nhát ngại ngùng không dám thổ lộ với bông hoa trong lòng. Khụ, nếu thử đặt bản thân vào vai trò của tôi thì ai cũng sẽ như vậy thôi. Không có gì là hoàn hảo cả.

Tôi gật gù suy tính rất lâu nhưng hai tai vẫn nhúc nhích nghe ngóng.

Nhưng vì cái gì tôi lại không nghe được gì ngoài âm thanh lá cây bị lay động? Vì sao lâu như vậy rồi mà nha đầu kia vẫn chưa mở miệng từ chối vậy?

Lại còn ngơ ngác mở to hai mắt lóng lánh ánh nước nhện nhịp nhìn tên nhóc kia?

Sau đó tôi liền thấy thanh niên cao to có chút ư nhìn nhưng không bằng tôi mặt đỏ che miệng e thẹn chạy đi.

Thậm chí còn để lại cho người khác bóng lưng hoa hoa lệ lệ của mình bỏ chạy.

Nhưng quan trọng hơn tất cả, Đường Bách Ngọc thế nhưng lại không từ chối cậu ta!

Lại dám không từ chối người đàn ông khác? Đường Bách Ngọc là đang muốn cấm lên đầu tôi cái sừng thật to sao?

Mặc dù quan hệ giữa chúng tôi tuy mờ ám không rõ ràng nhưng bản tính đàn ông trong tôi lại rất mạnh về chiếm hữu.

Tôi hoàn toàn tức giận khi thấy nha đầu của mình không từ chối người đàn ông khác.

Lần đầu trong suốt hơn hai mươi năm sinh sống, tôi có thể tức giận đến muốn đánh người.

Tôi thấy em rời đi nhưng hai chân của tôi vẫn đứng như bị chôn chặt. Lòng ngực tôi tuy nóng đến muốn phồng nhưng toàn thân lại phát ra khí lạnh đến bức người.

Tôi hoàn toàn bị Bách Ngọc ép đến giận sôi lên.

Tôi lạnh lùng nhìn bóng lưng em, lòng nhói lên tổn thương, bàn tay nắm chặt đến run rẩy.

Tôi không hiểu. Vì sao em lại không từ chối?

Em thích cậu ta sao?

Nếu vậy, tôi là gì đây?

Tự tôn của người đàn ông chính là thứ đáng sợ nhất trên thế giới. Thậm chí còn có thể đem so sánh độ lợi hại với lòng dạ của tiểu nhân.

Tự tôn bị đau của tôi không cho phép bản thân chạy theo em. Tự tôn lớn của tôi hoàn toàn bị em cầm dép đập nát bét tan tành rồi.

Tôi mặc kệ cảm giác đau đến khó thở ở trong lòng ngực. Mặc kệ cái thứ nằm bên ngực trái đang thổn thức kêu gào. Tôi chỉ cảm thấy đất trời quay cuồng, khi ý thức tỉnh lại chỉ thấy bản thân từ lúc nào đã đi qua bốn cái khuôn viên cùng sáu cầu thang cao để về lại phòng làm việc của hội trưởng học sinh là tôi.

Tôi cả người đau nhức kiệt sức ngồi phịch xuống ghế dài, cảm thấy thật khó thở nên tôi vươn tay cởi hai nút áo lên trên người mới có thể thư thái hơn một tí.

Đại não liền không nghe lời bay bay đi kiểm hình ảnh của Đường Bách Ngọc, nghĩ tới liền làm tôi nhức đầu muốn điên lên.

Tôi day nhẹ thùy dương, đau lòng muốn rên rỉ.

Ting ting ting.

Tiếng chuông điện thoại đổ liên hồi đánh tỉnh kẻ đang mê mết vì thất tình là tôi. Tôi cảm thấy có chút buồn phiền nhắc lên ống nghe, rất không vui mà rầu rĩ nói.

"Lương Viên đây."

Từ bên kia truyền tới âm thanh hào hứng ồm ồm của đàn ông, rất dễ nhận ra người này có lẽ đã qua sáu mươi rồi.

"Viên Viên, ta có tin tức tốt! Tin tức tốt!"

Tôi lạnh lẽo biểu tình, cảm thấy bản thân đang chìm đắm trong bể đau khổ của nha đầu kia gây ra thì tin tức dù tốt đến mấy cũng sẽ như gió thổi mây trôi mà thôi.

Người bên kia có lẽ thấy tôi im lặng thật lâu nên bên ông nghe tiếp tục truyền ra giọng nói ồm ồm khàn khàn của ông.

"Viên Viên, là ta đây. Giáo sư Dục!"

Tôi có chút nhức đầu nhớ ra là ai. Lão già này hôm nay ăn phải tôm hùm hay sao lại hăng hái năng nổ đến vậy? Ngay cả giọng nói cũng nhuốm vẻ vui mừng.

"Vâng, giáo sư có chuyện gì sao?" Tôi không có khí lực bùng bùng như ông nên trả lời rất nhạt nhẽo. Thật may mắn thay vị giáo sư họ Dục này chính là loại người dù đi giữa chiến tranh đầy bom lựu đạn thì ông vẫn có thể vui vẻ mà cười nói.

Cho nên ông ta hoàn toàn không bỏ bụng thái độ của học trò yêu của mình, rất hưng phấn nói ra tin tức vừa nhận được liền khiến ông vui đến mặt mày cũng nở hoa.

"Viên Viên, bên phía Harvard có gửi xuống cho thầy đơn báo muốn con qua bên đó thực tập giảng sư trong năm ngày tới! Viên Viên bài thuyết giảng của con chắc hẳn đã đậu rồi!"

Tôi lập tức ngừng người thần thờ, đại não như máy tính tua lại sự việc mấy tháng trước. Quả thật tôi đúng là có viết một bài thuyết giảng về giáo trình của các mầm bệnh, nhưng đó là viết trong lúc buồn chán vì khi đó Bách Ngọc vốn dĩ phải đi thực tập dã ngoại lấy điểm cộng suốt một tuần, cho nên tôi liền vì không có em để trêu chọc nên ngồi nghịch máy tính một chút, lại không ngờ tập tin của giáo trình đó lại bị giáo sư Dục, viện trưởng bệnh viện tư nhân Y danh tiếng nhìn thấy, tôi nhớ lúc đó ông chỉ bảo muốn mượn bài viết của tôi để nghiên cứu rồi thêm vào sách giáo khoa hay tài liệu khoa học gì đó, nào ngờ ông lại đem nó gửi sang bên Harvard. Và giờ thì mọi chuyện liền xảy ra đột ngột như vậy.

Tôi có chút cảm thấy nhức nhối bên thùy dương, trong một ngày lại có thể ập đến nhiều chuyện như vậy, thật khiến cho tôi cảm thấy muốn ghen ghét chết đi được.

Thấy tôi vẫn im lặng không nói, giáo sư Dục bên kia đầu dây có vẻ rất nóng lòng mà hối thúc tôi về chuyện đi. Chỉ nghe thấy giọng ồm ồm nồn nóng của ông phát ra, thậm chí âm giọng cũng muốn lên cao mấy độ.

"Viên Viên, cơ hội tốt như vậy, con nhất định không được bỏ lỡ! Viên Viên, chuyến đi này rất có lợi cho tương lai của con! Con thậm chí nếu may mắn còn có thể lấy luôn bằng tiến sĩ giáo sư hoặc được mời làm bên đó. Quả thật là thầy không đúng khi lấy bài thuyết trình để gửi đi nhưng Viên Viên, việc này là thầy vẫn nghĩ cho con a, nếu chỉ để lại như vậy thì sẽ rất phí phạm với công sức của con! Viên Viên nghĩ cho kỹ, nhất định phải nghĩ thông suốt!"

Khóe miệng tôi có chút run rẩy, cảm thấy thật may mắn khi giáo sư chỉ gọi điện báo cho tôi, chứ nếu ông nổi hứng tìm thẳng đến tôi thì dựa vào giọng điệu nài nỉ ai oán này nhất định ông sẽ quỳ rạp xuống mà van cầu tôi đi mất.

Tôi cảm thấy xúc động muốn đập điện thoại, nhưng lại ngại bên kia là trường bối, cho nên chỉ có thể im lặng ngồi nghe mà thôi.

Trong lúc đó, đầu óc tôi có hơi mơ màng, tôi chợt suy nghĩ đến Bách Ngọc, dù gì bây giờ tôi cũng không dám gặp em, tôi sợ chính tai mình nghe thấy em đồng ý với tên nhóc kia, tôi cảm thấy do dự. Nghĩ tới chuyện mà giáo sư vẫn đang nài nỉ tôi, dù gì cũng đang muốn trốn tránh, thì đây chả phải là cơ hội tốt nhất sao?

Tôi hoàn toàn suy nghĩ thông suốt cho nên liền gật đầu nói đồng ý với chuyến đi này.

Lúc gác máy tôi còn có thể nghe tiếng giáo sư Dục reo hò vui mừng, tôi chợt suy nghĩ, nếu ông biết tôi vì trốn tránh chuyện tình cảm cho nên mới đồng ý đi thì ông có còn reo hò vui vẻ như vậy không? Hoặc sẽ đá chết tôi đi?

Tôi không khỏi cười ra tiếng với suy nghĩ của mình, tôi lấy ra điện thoại di động nằm trong túi, ngón tay lướt đến dãy số quen thuộc, không chần chờ tôi liền bấm vô khung gọi điện.

Bên tai reo lên tiếng chuông đồ chưa tới mấy giây liền có người bắt máy.

"Cha, là con." Tôi không đợi người bên kia mở giọng mà nói trước luôn.

"Viên Viên, có chuyện gì sao?"

Tôi nghe thấy bên kia điện thoại có tiếng giấy tờ lật cùng với tiếng gõ lách cách trên bàn phím, có lẽ ông đang làm việc nhưng vẫn nhắc cuộc gọi của tôi, tôi cảm thấy có chút tội lỗi, ông nhất định rất bận, tôi không muốn phiền thời gian quý báu của ông cho nên liền nói nhanh ra suy nghĩ của mình với ông.

"Cha, năm ngày tới con sẽ sang bên Harvard có chút chuyện, công việc ở công ty bên tổ của con cha bàn giao cho trợ lý Mịch và thư kí Châu đảm con."

Tôi nghe thấy âm thanh gõ phím bên kia dừng hẳn, thậm chí còn nghe thấy âm thanh ông đặt bút xuống, có lẽ ông khá bất ngờ với những lời vừa rồi của tôi.

Ông trầm mặc không nói gì, tôi cũng im lặng ngồi đó, một lúc sau chỉ nghe thấy âm thanh có chút lo lắng của người bên kia.

"Có cần cha kêu Chris đi theo con không? Con có thể lấy trực thăng riêng của nhà nếu con muốn. Còn có.."

Nghe những lời nói vội vã tuy có chút cứng nhắc của ông không khỏi khiến tôi phì cười ra tiếng. Tâm trạng nặng nề liền nhẹ đi mấy phần, tôi có chút cảm động liền muốn trêu chọc người khác một chút.

"Chủ tịch Lương, con đã là sinh viên năm cuối rồi đấy. Ngài an tâm con tự lo được."

"Hừ, tiểu tử gọi báo cho mẹ con đi. Cha đang bận." Sau đó là tiếng đập máy không thương tiếc.

Tôi nhin không được cười ra tiếng, ai nói lão cha nhà tôi là chủ tịch máu lạnh đây? Trên chiến trường thị trường kinh tế, ông âm ngoan bao nhiêu thì ở nhà lại ngây ngốc bấy nhiêu.

Tôi rất ngoan ngoãn gửi tin nhắn báo một tiếng cho mẹ ở nhà. Tôi quả thật rất ngoan đúng chứ?

Không còn làm gì để làm nữa tôi liền dựa vào ghế mềm, đầu ngửa ra lên trời dựa lên gối dựa nhỏ. Tâm trạng tôi yên lặng đến kì dị, cả căn phòng im ắng không một tiếng động. Đại não tôi mơ màng, trước mắt như hiện ra vẻ tươi cười đáng yêu của Đường Bách Ngọc.

Tôi nhin không được nhắm lại hai mắt, có chút mệt mỏi mà thờ dài một hơi.

Lần này vắng mặt, không biết em có hay không sẽ nghĩ đến tôi?

Còn tôi chỉ nghĩ đến việc phải xa em năm ngày, liền cảm thấy phiền muộn muốn ngất rồi.

oooooooooooooooooooooooooooo

Cuộc sống ở Harvard quả thật khác xa với tưởng tượng của tôi. Sinh viên ở đây thật sự rất nghiêm túc với những tiết học, tính tình đa số lại rất thoải mái, không ngại học hỏi. Họ không hề quan tâm đến chuyện tôi bao nhiêu tuổi mà lại có thể đứng trên bục giảng thuyết các giáo trình, cái họ quan tâm chỉ là những dòng chữ, con số. Mặc dù thỉnh thoảng tôi sẽ nhận được một số lời mời gạ tình rất thẳng thắn của nữ sinh, nếu bỏ qua chuyện này thì tôi nghĩ cuộc sống làm giáo sư ở Harvard có vẻ không tồi.

Nhịp sống ở đây trải qua rất nhanh, đây quả thật là thành phố hoàn hảo cho những người nghiện công việc. Trong đầu tôi liên liên tưởng đến người cha cuồng công việc của mình, nếu trở về tôi nhất định khuyên bảo ông dọn qua bên đây sống, không chỗ nào thích hợp với ông ngoại trừ chỗ này đâu.

"Lương Viên, Lương Viên. Are you listening?"

[Lương Viên, Lương Viên. Cậu có đang nghe tôi nói không?]

Vẫn đang suy nghĩ mông lung chợt trước mắt tôi hiện lên bàn tay lắc lư không dừng, tôi có chút tỉnh táo lại, chợt nhớ bản thân còn đang ngồi nói chuyện với viện trưởng của trường, thật không ngờ bản thân lại có thể lơ đãng như vậy. Từ bao giờ tôi nhiễm thói xấu này của nhà đầu kia rồi?

Tôi giật mình, có chút ảo não vì bản thân lại nhớ đến Đường Bách Ngọc trong vô thức. Tôi cảm thấy bản thân thật không có tiền đồ rồi.

Nhìn không được tôi liền thờ dài ra một hơi.

"Are you ok? Why you always sigh like that... tired?"

[Cậu không sao chứ? Sao lại cứ thờ dài như vậy.. mệt sao?]

"I'm fine. Don't worry. Sorry, where were we?"

[Tôi ổn. Dừng bạn tâm nữa. Xin lỗi nhưng chúng ta nói tới đâu rồi?]

Tôi lấy lại tinh thần, khẽ nhếch môi cười nhẹ với người đàn ông tóc vàng trước mặt. Chỉ thấy ông ta khẽ dò xét tôi một chút liền quay lại tiếp tục bàn về kế hoạch muốn phát triển giáo trình mầm bệnh của tôi.

Tôi chăm chú ngồi nghe, có mấy chỗ không hài lòng liền chỉ cho ông ta, rất nhẹ nhàng nói lên ý kiến của mình. Thành quả là sau cuộc trò chuyện, thái độ của ông ta liền đối với tôi rất kính trọng. Tôi cũng không cảm thấy có gì thành tựu cho lắm, bản thân vốn đã trải qua rất nhiều lần đàm phán hợp đồng cho cha tôi thì chút vặt vãnh này, thật không cần chú ý đâu.

Tôi nhìn người đàn ông ngoại quốc vẻ mặt hoa si vui vẻ nhìn tập tài liệu mầm bệnh của tôi liền cảm thấy khóe miệng có chút run rẩy nhẹ, không nghĩ đến ở đây lại đặc biệt yêu thích về việc nghiên cứu mầm bệnh đấy. Tôi không biết có nên cảm thấy ngại ngùng khi bọn họ coi trọng cái đồng chữ tôi viết trong lúc buồn chán hay không?

"Wait a minute, when you fly?"

[Chờ một chút, khi nào cậu bay vậy?]

Tôi nhìn một chút đồng hồ trên tay, nhìn kim đồng hồ chỉ tới số mười hai, cảm thấy thời gian không còn sớm tôi liền đứng dậy, vừa thu xếp đồ đạc vừa nói lời tạm biệt.

"I have to go now. See you later."

[Tôi phải đi ngay bây giờ. Hẹn gặp lại.]

"Will you comeback?"

[Cậu sẽ còn quay lại chứ?]

Tôi nhìn người đàn ông ngoại quốc tóc vàng cao mét tám to lớn mang vẻ mặt mong chờ nhìn tôi, con lạnh gáy đi dọc hết sống lưng tôi, cả người đều muốn nổi lên một tầng da gà da vịt.

Dù gì ông cũng hơn năm mươi tuổi rồi, không cần làm vẻ mặt thiếu nữ hoài xuân đó với tôi đâu.

Tôi có chút lạnh lùng, ném lại hai chữ tạm biệt liền sải chân dài bỏ chạy, còn bắt tôi ở lại đó với ông ta thêm một giây nữa thì buổi trưa vừa ăn của tôi nhất định lộn ngược dòng nước trào sạch sẽ ra ngoài mắt.

Sau khi rời đi tôi liền quay lại khách sạn, sắp xếp một chút hành lý, để ý không còn quên gì nữa tôi liền đi ra ngoài tới quầy tiếp tân, trả lại chìa khóa phòng, tôi lịch sự cúi chào mọi người đã ra tiễn tôi. Đa số là sinh viên, giáo sư từng làm việc tiếp xúc với tôi trong năm ngày qua.

Tôi thành thực ngồi lên xe, cũng không quay lại ngoái tiếc gì ở đây, tôi có chút thờ ơ dựa ghế mềm, yêu cầu bác tài lái xe đi.

"Chirs, tầm hai giờ cậu kêu người lái xe ra sân bay V hộ tôi. Tien thể báo lại cho cha tôi luôn đi, bảo ông không cần lo lắng."

Tôi nhàn nhạt nói qua điện thoại, khí thế ra lệnh trấn áp vô cùng, không thể không thừa nhận tôi quả thật giống cha tôi ở khoảng này. Đúng là con nhà công không giống lông cũng giống cánh nhỉ.

Tôi bỏ xuống điện thoại, để ý bản thân đã rất nhanh tới sân bay, tôi không khỏi có chút ngẩn người, nhưng liền khôi phục lại trạng thái rất nhanh.

Tôi thành thực xách hành lý đi vào, qua mấy phút kiểm tra người, tôi liền có thể bước lên chiếc máy bay thật khổng lồ, bước tới khoang hạng nhất tôi quen thuộc ngồi xuống ghế ngồi của mình, tôi dựa ra sau ghế, định sẽ nghỉ ngơi một chút nhưng tâm trí lại muốn bay bay đi.

Tôi thầm nghĩ, ở bên kia mọi chuyện bây giờ như thế nào nhỉ? Còn có nha đầu xấu xa kia nữa, có hay không sẽ nghĩ tới tôi?

Xét theo độ vô cảm của em, tôi nghĩ chắc không đâu nhỉ?

Nghĩ tới đó tôi không khỏi đau khổ cười ra tiếng.

Không thể tin được Lương Viên tôi lại không có tiền đồ như vậy.

Tôi mệt mỏi nhắm lại hai mắt, cố gắng mặc kệ cảm giác nhức nhối buồn bã bên ngực trái.

oo

Không thể không thừa nhận di chuyển bằng đường hàng không khác hoàn toàn khi đi bằng tàu hỏa.

Tôi mơ màng một chút, lúc tỉnh lại đã tới nơi rồi. Khi đứng bên ngoài sân bay sau khi làm xong thủ tục, nhìn chiếc xe hơi thể thao màu đen quen thuộc đang trước, tôi không khỏi chắc lưỡi cảm thán. Năng suất làm việc của người bên phía cha tôi quả thật không phải chuyện đùa đâu.

Tôi đưa hành lý của mình cho người đàn ông bận vết đen bên cạnh, không nóng không lạnh nói với cậu ta.

"Chirs, mang hành lý của tôi về đi, sau đó đi báo cho cha tôi một tiếng, dặn ông báo luôn cho phu nhân nhà ông luôn đi."

Dứt lời tôi liền thành thực mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, tôi rất quen thuộc khởi động động cơ. Lâu rồi không lái xe, tôi cảm thấy có chút phấn khởi.

"Thiếu gia, cậu tính quay lại trường sao?"

Tôi liếc nhìn Chirs một cái, khẽ gật đầu rồi nhanh chóng lái xe đi.

Tôi muốn quay về trường, muốn nhìn xem có gì mới lạ xảy ra hay không?

Thật ra chủ đích là tôi chỉ muốn chạy đi nhìn Đường Bách Ngọc mà thôi. Thử cho cái tiền đồ thê thảm của tôi, nhưng quả thật tôi nhớ em đến điên người

rồi. Năm ngày lẫn trốn đã muốn ép bản thân tôi đến giới hạn chịu đựng rồi đây.

Tôi phóng xe với tốc độ trung bình, tôi hoàn toàn nghiêm túc mà ngoan ngoãn thực hiện đúng luật giao thông. Rất nhanh sau đó cổng trường trường đại học liền hiện ra trước mắt tôi.

Tôi thả chậm tốc độ, dừng xe ngay phía góc bên phải của trường. Sau đó, tôi liền ngẩng ngẩng người ngồi nhìn vô lăng. Đại não vô cùng dần đo suy nghĩ có nên xuống hay không.

Tôi ảo não nghe tiếng tim đập của mình, thật không có trật tự gì hết. Chỉ là bước xuống đi nhìn nha đầu kia một cái thôi, tôi có cần không có tiền đồ như vậy không?

Cảm giác thật giống như lần đầu phát hiện bản thân thật sâu thương yêu em, cũng là như vậy dần đo và câu nệ.

Tôi rên rỉ vô đầu, hại cho mái tóc vốn gọn gàng nay rối loạn như đồng lông gà rụng.

Sau một hồi giằng co nội tâm, tôi liền sung sức như được tạt máu gà, hai mắt như bật ra tia lửa, hăng hái suy nghĩ. Dù gì Bách Ngọc cũng là do một tay tôi che chở yêu thương suốt hơn hai mươi năm, có trốn tránh em cũng không voi được tâm tình lo âu của mình. Cho nên tôi quyết định chạy đi gặp thẳng em, phải hỏi cho rõ ràng chuyện giữa em và tên nhóc kia, rốt cuộc là như thế nào.

Thật hy vọng em sẽ bảo tôi đã hiểu lầm rồi.

Tôi quyết tâm không nhò, bàn tay liền vươn tới nắm cửa, dự định sẽ mở cửa bước xuống. Nhưng âm thanh bên ngoài truyền vào tai tôi, liền như sét đánh giữa ban ngày.

"Này nghe nói Bách Ngọc năm ba trường mình đang quen với cái cậu đẹp trai gì Lý Mẫn phải không vậy?"

"Đúng nha, hơn nữa cô ta cũng không phải dạng tốt lành gì đâu. Nghe nói... cô ta thất thân với cậu ta đó!"

"Cái gì? Thật sao? Cô ta trơ trẽn như vậy sao?!"

"Suyt.. nói nhỏ chút đi! Ài..nghĩ tới học trưởng Lương liền thấy anh ấy thật đáng thương. Bị người như vậy dắt mũi, gặp tôi tôi liền muốn đá chết cô ta rồi!"

... ..

Tôi hoàn toàn chết lặng mà ngẩng người. Tự hỏi bản thân vừa rồi đã nghe thấy cái gì vậy?

Đường Bách Ngọc hẹn hò? Đường Bách Ngọc thất thân?

Là Đường Bách Ngọc của tôi sao?

Là Đường Bách Ngọc nhà đối diện hàng xóm của tôi sao?

Đường Bách Ngọc!

Lòng ngực vì hô hấp khó khăn nên có chút lên xuống phập phồng. Ngực trái đau đến âm ỉ, từng cơn từng cơn khiến cho tôi có thể ngửi được mùi tanh tại cô họng. Tôi nhìn hai tay run rẩy nắm chặt vô lăng của mình, thật sự cố gắng nhìn xuống cảm giác đau lòng đến muốn rên rỉ.

Tôi không thể tin được rằng Đường Bách Ngọc lại có thể tàn nhẫn như vậy. Rốt cuộc đối với em, tôi là cái gì?

Sự cố gắng hơn suốt hai mươi năm của tôi là cái gì?

Tôi có thể cảm nhận được hàng vạn tế bào bên trong mình không ngừng kêu gào đau đớn.

Tâm hoàn toàn đau đến chết lặng. Cả người lạnh lẽo như ở hầm băng vậy.

Hai bên tai tôi thậm chí bị ù đi, dựa vào mấy trị chứng này thật khiến tôi hoài nghi bản thân có phải hay không sắp chết rồi?

Đại não tôi bây giờ chỉ toàn hình ảnh của Đường Bách Ngọc, bên tai lại như có như không nghe thấy giọng nói hồi nãy, tim liền đau đến muốn điên lên.

Tôi giận em. Hoàn toàn tức giận rồi.

Tôi bước xuống xe, mạnh bạo đóng sầm cửa xe lại, điều này cũng không khiến tôi nguôi giận được bao nhiêu.

Tôi liếc nhìn hai bóng dáng bị tôi dọa đến phát run bên cạnh. Có lẽ họ hoàn toàn không nghĩ đến tôi sẽ xuất hiện vào lúc này.

"Đường Bách Ngọc đang ở đâu?"

Tôi nghe thấy giọng nói của mình, thật không ngờ lại khủng bố đến như vậy. Còn đâu âm thanh nhẹ nhàng gió xuân của tôi?

"Học học trường..."

"Nói!" Tôi tức giận khẽ gầm lên, lần đầu cảm thấy nữ nhân quả thật day dưa phiền phức vô cùng.

"Em. em nghe nói cô cô ấy đi kiểm chị Hoa Tư Lệ..hu.." Dứt lời liền khóc tức tưởi.

Tôi cũng không thèm nhìn cô ta lấy một lần nào nữa liền dứt khoát xoay người bước đi.

Tôi cả người giận nóng bừng bừng như muốn phát hỏa, hướng đến khu năm tư sinh viên mà đi.

Tôi muốn phát tiết. Nếu nhìn thấy em nhất định sẽ hung hăng phát tiết một trận!

Rất nhanh cảnh tượng sôi nổi ở khu năm tư liền hiện hết ra trước mắt tôi. Đặc biệt là trước cửa lớp tôi lại vô cùng náo nhiệt.

Một đồng người tụ tập ầm ỹ, còn có cánh cửa gãy lệch sang một bên một cách đáng thương. Nhìn cảnh này thùy dương tôi như kinh khủng. Rốt cuộc đám giẫm thị ở đâu rồi? Lại dám để học sinh náo đến ầm ỹ như vậy?

"Ồi học trường?"

Rất nhanh liền có người nhận ra sự hiện diện của tôi, một tiếng này liền lôi kéo tất cả ánh mắt của đám đông sinh viên hỗn tạp trước mắt.

"Tránh ra một bên."

Vì tâm trạng vốn rất xấu nên giọng nói của tôi cũng không khá lên được. Có lẽ vẻ mặt của tôi thật rất khủng bố cho nên đám người kia liền rụt rè lùi sang hết một bên.

Chưa kịp để tôi lấy lại suy nghĩ, bên tai liền nghe tới tiếng rống giận dữ của Đường Bách Ngọc, sau đó là tiếng thét kinh rợn của Hoa Tư Lệ.

Tâm tôi giật bắn lên một cái, cảm giác xấu luôn kìm kẹp người. Nghĩ tới tính cách của Đường Bách Ngọc thì chắc chắn đã xảy ra chuyện không tốt.

Tôi vội vã bước vào bên trong, nhìn tới cảnh tượng trước mặt mà lòng lạnh đi.

Đường Bách Ngọc vốn chỉ biết phụng phịu trừng trừng người khác bây giờ lại là bộ dạng giận sôi đến kinh người, cả gương mặt cũng muốn đỏ ửng lên. Nhìn đến em, tim tôi liền run rẩy. Nhưng bên tai lại vang vọng âm thanh kia, tôi liền đau đến không còn cảm giác.

Tôi thấy em bất ngờ nhìn tôi, tôi né tránh ánh mắt em, nhìn xuống Hoa Tư Lệ chặt vật ôm má phải khóc lóc với tôi.

"Đau quá! Hu hu Viên cứu mình! Đau quá!"

Tôi nhìn tới khóe miệng rỉ máu của Hoa Tư Lệ, con tức giận liền tuôn trào!

Em thế nhưng lại hồ nháo đến như vậy?

Dám đi đánh người khác?

Mà vì sao lại là đánh Hoa Tư Lệ?

"Cậu xem có phải cô ta ghen vì chị Tư Lệ dạo này kiểm Lý Mẫn hay không..."

"Suýt! Im lặng đi!"

Bên tai tôi nhảy bén nghe được những lời chết tiệt đó, tôi liền giận đến nội tạng cũng muốn đau!

Tôi lạnh lùng nhìn Hoa Tư Lệ bò tới bên chân tôi, liếc thấy em liền khiến tôi giận đến mất lý trí. Tôi chỉ biết cứ nuông chiều em cứ hồ nháo như vậy, em nhất định không để tôi vào mắt đúng không?

"Đường Bách Ngọc! Đủ rồi!"

Tôi nghiêng răng gọi tên em, lạnh lùng nhìn em đem theo chút cảnh cáo không nhẹ.

Hai mắt tôi ngập tràn hình bóng em, lồng ngực tôi tỏa ra từng đợt khí lạnh đến run rẩy.

Nhìn thấy em liền có thể khiến tôi đau đến muốn ngất.

Nhưng em đúng là Đường Bách Ngọc, cái tính ngoan cố ương bướng của em, có đánh chết cũng không đổi. Chỉ thấy em đánh mặt lại, lạnh lùng nhìn tôi.

"Học trường tôi không sai."

Tôi không biết cảm giác trong lòng tôi bây giờ là gì, chỉ thấy tỉnh mạch vô cùng.

Em không sai? Thật không sai sao? Vì em không yêu tôi nên em không hề có tội sao?

Tôi đau đớn nhìn xuống tiếng rên rỉ khiến hai mày nhăn lại, khóe mắt tôi đọng tới Hoa Tư Lệ yếu đuối dưới chân, tôi hoàn toàn không biết bản thân nghĩ cái gì lại có thể quý xuống, lấy khăn tay sạch ra đưa cho cô ta.

"Đường Bách Ngọc, xin lỗi đi."

Đúng vậy, tôi bảo em hãy nói lời xin lỗi đi.

Xin lỗi lòng tự trọng của tôi.

Xin lỗi cái thứ bên ngực trái bị tổn thương của tôi.

Nói lời xin lỗi để thức tỉnh sự ngu ngốc vì thích em đến điên dại đi.

"Hãy mau xin lỗi đi."

Tôi tê dại thần thờ nhìn em, buộc miệng nói ra những lời khiến tôi thấy mệt mỏi vô cùng.

Tôi không cảm thấy gì nữa, cảm giác giống như tim ngừng đập vậy. Tôi nhìn thấy được Đường Bách Ngọc nhếch miệng cười khê. Không để tôi suy nghĩ thắc mắc gì cả, liền bị em rống lên đến ngất người.

"Lương Viên, tôi không sai. Cho nên anh đừng mong tôi xin lỗi chị ta!"

Tôi ngậy người nhìn em.

Nhìn trên gương mặt em nhăn lại run rẩy. Nhìn thấy tia đau đớn oan uổng trong đáy mắt em. Nhìn em cắn muống hồng cả môi dưới.

Tôi dần dần hoang mang. Đại não trống rỗng.

Vì sao khi nhìn thấy em như vậy, tôi liền xúc động muốn vát tất cả nỗi giận dữ ra sau đầu mà chạy tới ôm chầm lấy em?

Tôi ngờ ngác nhìn em vô hồn bị giám thị kéo đi.

Tôi nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của em bước qua hai bên đường đầy người.

Tôi không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ thấy họ chỉ chỗ em rất nhiều.

Với tôi bây giờ, thứ chói mắt nhất, lại là bóng lưng nhỏ bé của em.

Tôi có cảm giác xấu vô cùng. Xấu đến nỗi tim cũng rung lên từng hồi.

Tôi không biết bản thân cứ đứng như vậy, ngờ ngác như vậy đến khi nào. Chỉ biết lúc tỉnh lại đã thấy Hoa Tư Lệ đang ra sức lay tỉnh tôi.

Tôi nhìn Hoa Tư Lệ, nhìn xuống bàn tay đang nắm lấy cánh tay tôi. Tôi chán ghét đẩy cô ta ra. Sau đó hai chân liền chạy đi theo hướng ban nãy của Đường Bách Ngọc rời đi.

Tôi muốn nhìn thấy Đường Bách Ngọc.

Và những gì tôi nhìn thấy, chính là em nằm trong vòng tay của người khác mà khóc ầm lên.

Lần đầu, lần đầu em khóc thê thảm như vậy.

Nhưng lại không phải ở trước tôi.

Tôi như dại đi nhìn bọn họ, bên tai nghe đến từng chập từng chập tiếng khóc non nớt run rẩy.

Tôi cứ thế đứng đó nhìn cho tới khi bọn họ rời đi, tôi vẫn đứng trong góc khuất đó. Thật giống như lúc tôi nấp sau khuôn viên để nghe lén bọn họ. Chẳng lẽ bản thân tôi không có tiền đồ như vậy sao? Chỉ có thể là kẻ đứng trong góc khuất?

Tôi nhìn không được cười ra tiếng. Giọng cười mỉa mai đến tôi cũng nhận ra.

Sau đó làm như thế nào để quay về kí túc xá, tôi đều không rõ. Chỉ biết bản thân tự nhốt mình trong phòng suốt hai mươi bốn tiếng.

Tôi muốn ở một mình.

Đó là những gì tôi đã nghĩ.

oo

Tôi không biết bản thân trải qua những ngày này như thế nào. Cũng không biết bây giờ đã là lúc nào rồi. Tôi nhìn chăm chăm trần nhà, đại não không thể suy nghĩ gì khác.

Ting ting.

Tiếng chuông cửa phòng kí túc của tôi vang lên âm ỉ. Tôi không nghĩ sẽ muốn mở cửa, cho nên tôi chỉ bất động nằm trên giường như vậy. Thăm nghĩ cứ dọi một tí là người ở bên ngoài tự khắc biết rồi đi thôi.

Ting ting.

Trái với những gì tôi nghĩ, tiếng chuông vẫn cứ vang lên từng đợt âm ỉ. Tôi nhúu mày khó chịu, cảm thấy người này quả thật không có một tí lịch sự nào cả.

Thật muốn báo bảo vệ lên bắt người rồi đi.

Ting ting.

Tôi chịu hết nổi âm thanh ầm đến chết người này nữa, liền ngồi bật dậy mà đi ra mở cửa rồi nhất định mắng chửi người một trận!

Do có vẻ nằm quá lâu, cho nên vừa đứng dậy, hai chân tôi liền có chút nhũn ra run rẩy mém ngã oạch xuống đất.

Tôi vịn tường lấy lại trọng tâm rồi mới ra mở cửa. Tôi dùng vẻ mặt không mấy thân thiện để nhìn người trước mặt.

Sau đó tôi liền thấy Hoa Tư Lệ hai mắt ửng đỏ, rung rung nước mắt khăn khăn gọi tôi.

"Viên..."

Tôi nhúu hai mày lại, cảm thấy ánh nhìn của Hoa Tư Lệ thật kì lạ, sao lại nhìn tôi với ánh mắt đau đớn như mới nhìn thấy vật yêu thích bị hư hỏng vậy?

Tôi cảm thấy chào đón Hoa Tư Lệ thật phiền phức, cổ họng có chút khát cho nên tôi liền quay người vô lại bên trong, còn không quên bảo cô ta khóa cửa lại dùm.

"Cút đi rồi đóng cửa lại."

Tôi mặc kệ những lời của mình có bao nhiêu mất hình tượng, bởi vì bây giờ tôi thấy thật khát. Cổ họng khát nước đến muốn bồng rất rồi.

Tôi loạng choạng bước tới chỗ tủ lạnh, thành thực mở ra, tôi cầm lấy chai gì đó, mắt cũng không nhìn, chỉ vắn nắp mở rồi để lên miệng uống một ngụm lớn.

"Viên! Đừng uống rượu nữa!"

Chai nước mát lạnh của tôi bị ai đó giựt đi, tôi tức giận liếc nhìn ai dám làm như vậy.

Chỉ thấy Hoa Tư Lệ hai mắt rơi lệ nhìn tôi, tôi chau lại hai mày, nhin xuống cảm giác nóng trong người, tôi lạnh lùng nhìn cô ta, muốn giựt lại chai nước của mình.

"Trả tôi."

Hoa Tư Lệ lắc đầu thật mạnh, tôi khó chịu nhìn cô ta, chỉ thấy cô ta ai oán khóc lóc gào lên với tôi.

"Lương Viên! Cậu đừng hành hạ bản thân mình nữa! Rốt cuộc cậu muốn như thế này đến bao giờ?!"

Tôi nghĩ Hoa Tư Lệ bị điên rồi. Lại dám nói một người luôn mang tư tưởng chủ nghĩa phải ưu tiên bản thân là tôi đừng hành hạ bản thân nữa ư?

Cô ta điên rồi. Tôi chính là đối với bản thân rất tốt, rất tốt đấy.

Tôi không chấp nhận cô ta nữa, giựt lại chai nước trong tay cô ta, tôi phẩy tay nói với cô ta.

"Cút đi."

Hoa Tư Lệ chính là người đáng ghét vô cùng, tôi bảo cô ta cút đi cô ta không đi thậm chí còn chạy đến trước mặt tôi rồi la hét thê thảm. Tôi có chút thấy phiền rồi đấy.

"Lương Viện, có phải... nếu tôi đem Đường Bách Ngọc tới... thì cậu sẽ không như vậy nữa đúng không.?"

Tôi bị cái tên trong miệng cô ta làm cho chân động, cảm giác chán ghét càng tăng mạnh, tôi phần nộ liếc cô ta, thậm chí còn nghiêng răng trả lời cô ta.

"Câm miệng rồi cắt đi."

Cô cảm tình con ruồi con bọ sao? Suốt ngày cứ vo ve âm ỉ trước mặt người khác, thật phiền đến diên người.

Tôi cảm thấy đầu có chút choáng, chân liền mềm nhũn ra khiến tôi chịu không được đành phải ngồi phịch xuống ghế gần đó.

Tôi nhắc đôi mắt có chút nặng trĩu lên, nhìn thấy Hoa Tư Lệ vẫn dai như đĩa không chịu đi, tôi khó chịu muốn cầm chổi mà quét cô ta ra ngoài.

Chưa kịp để tôi đứng lên kiểm soát liền thấy cô ta như điều đứt cánh ngồi khụy xuống, sau đó liền nhìn tôi một cái. Chỉ thấy cô ta run rẩy nhắm mắt cúi gầm mặt khiến người khác không thấy rõ, tôi nhủ mảy định bảo cô ta cứ đi thì liền bị giọng nói của cô ta nói trước cắt ngang.

"Viên là do mình."

Chưa kịp để tôi suy nghĩ hay thắc mắc thì cô ta liền run rẩy nói tiếp.

"Là mình tung tin Đường Bách Ngọc hen hò với Lý Mẫn.. là mình nói hết.. Viên Viên mình xin lỗi, xin lỗi câu.."

Sau đó cô ta liền nức nở khóc âm lên.

Tôi cảm thấy thật trống rỗng, có chút ngơ ngảng nhìn Hoa Tư Lệ khóc đến hoa hoa lệ lệ trước mặt.

Cô ta vừa nói cái gì đấy nhỉ?

Cô ta vừa nói gì vậy?

"Cô vừa nói gì?"

Tôi nghe thấy âm thanh khản đặc của mình mà bất ngờ. Cái quái gì xảy ra với tôi vậy?

"Viên mình xin lỗi! Mình quá thích cậu.. hu hu Viên Viên.."

Tôi không thờ nổi nữa. Tuyệt nhiên là hồ hấp không được ổn định như bình thường. Đầu nhử đến muốn nổ tung, toàn thân đau từng khúc từng khúc như muốn bật máu.

Sau đó hai mắt tôi dần trở nên nặng như đeo chì, rồi trước mắt tôi chìm vào bóng đen vô tận.

Trước khi ý thức mất đi, trong đầu tôi lại hiện lên dáng vẻ cười ngọt ngào của Đường Bách Ngọc.

Sau đó là bóng tối vô tận chiếm lấy tôi.

000

Khi tôi lần nữa mở mắt ra liền bị một mảng màu trắng dọa cho sợ hãi nữa ngất lần thứ hai. Tôi ngây ngốc đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng màu trắng là chủ đạo, cả người khẽ run lên một cái. Tôi nhớ không nhầm thì đây vốn không phải là căn phòng kí túc xá của tôi.

Tôi nhận ra cả người vô cùng suy yếu hơn thế nữa mũi tôi còn có thể ngửi được mùi thuốc sát trùng, mùi nước biển, mùi cồn, tóm gọn đây chính là hỗn hợp mùi đặc trưng chỉ xuất hiện ở bệnh viện.

Sau đó tâm trạng tôi liền tuột dốc không phanh khi khước mắt tôi nhìn thấy Hoa Tư Lê cùng với ông chú mặc áo blouse trắng bước từ ngoài vào.

Khỏe miêng tôi có chút co rút, xác định được bản thân thể nhưng lại có thể vì ngất mà nhập viện. Thật quá xấu hổ rồi.

"Viên! Cậu tỉnh rồi!"

Tôi hồi hộp liếc qua Hoa Tư Lệ về mặt mừng rỡ chạy tới nhìn tôi, nhìn thấy cô ta liền khiến tôi xúc động đến muốn đá bay cô ta, làm cho cô ta biến mất khỏi tầm nhìn của tôi mãi mãi.

"Câu Lương, cậu thấy trong người như thế nào? Có còn hoa mắt chóng mặt không?"

Ông chú áo blouse đẩy gọng kính lên nhìn tôi dò xét, tôi vừa lắc đầu vừa chống tay muốn ngồi dậy, nhưng vừa nhích thân người một chút thì ngay bụng liền truyền tới cơn đau như xé thịt, hại cho mặt mày tôi trắng đến dọa người.

Bị đau bất ngờ cho nên tôi nhìn không được mà rên lên một tiếng, tay theo quán tính ôm lấy chỗ bị đau, cơn đau càng lúc càng tăng mạnh khiến tôi không

khôì run rẩy cả người.

Hành động của tôi dọa cho Hoa Tư Lệ cùng ông chú áo blouse sợ đến kinh hô một tiếng, sau đó tôi liền bị ông chú áo blouse cưỡng chế nằm xuống.

"Cậu Lương! Cậu bị thùng bao tử rất nặng, mới làm phẫu thuật xong cậu không nên hành động mạnh như vậy!"

Tôi không khỏi bàng hoàng mà tròn to mắt. Thùng bao tử? Phẫu thuật?

Có lẽ thấy tôi kinh ngạc như vậy cho nên Hoa Tư Lệ liền làm ra bộ dạng khóc lóc nức nở, rồi liền mở miệng phê bình tôi thê thảm.

"Viên cậu liên tục uống rượu thay cơm như vậy, cho nên mới khiến bản thân ra nông nỗi này.."

Tôi có chút nhức đầu rồi, tại sao trong kí ức tôi không hề có hình ảnh tôi uống rượu nhỉ? Không lẽ tôi say đến độ ngu muội luôn rồi sao?

"Bây giờ cậu nên nghỉ ngơi đi, không nên hoạt động quá mạnh để đừng chạm vết thương."

Tôi cứng ngắc gật đầu với bác sĩ, nhìn ông ta nhanh nhẹn đi ra ngoài, thậm chí còn đóng cửa phòng lại, cho nên bây giờ chỉ còn lại tôi và Hoa Tư Lệ. Tôi chán ghét không muốn nhìn cô ta, vừa nhìn thì tôi lại nhớ đến những câu những từ cô ta từng nói với tôi. Những câu nói đó quả thật đã kích tôi rất lớn.

Vì cô ta tôi mới hiểu lầm Đường Bách Ngọc. Vì cô ta tôi mới nhẫn tâm nói những câu nặng lời như vậy với em. Vì cô ta mà khoảng cách giữa hai chúng tôi liền xa hơn vạn dặm!

Cô ta hại tôi không thể ở bên Bách Ngọc, hại em chán ghét tôi, hại tôi đau đớn đến như vậy!

Tất cả là vì Hoa Tư Lệ!

Cảm xúc của tôi bùng nổ như núi lửa phun trào, nghĩ tới bản thân sẽ mãi mãi không được lại gần Bách Ngọc, tôi liền đau đến không thở nổi.

"Viên..."

"Cút ra ngoài." Tôi khàn giọng xua đuổi Hoa Tư Lệ. Tôi chính là không muốn nhìn thấy người hại mối quan hệ giữa tôi và Bách Ngọc thê thảm như vậy hơn một giây một phút nào nữa.

Thế nhưng Hoa Tư Lệ lại như vậy đứng đó ai oán bị thương rơi lệ nhìn tôi. Tôi nhẫn nhịn không nổi nữa liền nghiêng răng mà khề gặm lên.

"Cút!"

Cô ta tốt nhất nên biến khỏi tầm mắt tôi ngay lập tức. Nếu không tôi nhịn không được mà bắt chấp con đau xông tới đá bay cô ta.

Sau khi Hoa Tư Lệ nức nở đi ra, trong phòng liền như vậy còn mỗi tôi. Khắp nơi là không khí tĩnh mịch đến đáng sợ, khiến tôi nhịn không được run rẩy cả người, đại não cùng trái tim hiện chỉ chứa mỗi Đường Bách Ngọc.

Từng cảnh từng cảnh xảy ra vào ngày hôm đó hiện rõ ra trước mắt tôi.

Từng cái nhăn mày cắn môi dưới nhẫn nhịn của em, ánh mắt đau khổ hi vọng khi nhìn tôi của em. Còn có giọng nói đè nén phần nộ đau đớn lần đó, tất cả đều như một thước phim hiện ra rõ ràng.

Tôi khổ sở nhắm chặt mắt. Đau đớn như con thủy triều đánh vào lòng, đè nén khiến người ta khó thở.

Bây giờ tôi mới nhận ra bản thân ngu ngốc như thế nào. Vì sao lại không chịu tin tưởng em một chút?

Chính tôi lại có thể khiến em khóc đau lòng đến như vậy.

Em không khóc trước mặt tôi nhưng lại khóc vì tôi!

Tôi quả thật đáng chết vô cùng.

Đường Bách Ngọc, tôi nhớ em. Nhớ đến đau lòng.

Tôi phải làm sao đây? Làm sao để em tha thứ cho tôi? Làm sao để có thể quay về bên em?

Tôi hối hận đến điên rồi.

'Nếu đưa tôi cái vòng này làm phí tổn thất, tôi sẽ tha thứ cho anh vô điều kiện.'

Chợt bên tai đột ngột vang lên âm thanh như tiếng chuông bạc của Đường Bách Ngọc, từng câu từng từ, từng hình ảnh trong kí ức nhỏ của tôi và em như cuộn phim đang chạy trước mắt tôi, như có một cộng lông vũ gãi nhẹ lồng ngực đau âm ỉ của tôi. Tôi run rẩy nhếch cao khóe miệng, hai mắt ánh nước cũng muốn ngập tràn tia sáng hi vọng.

Tôi cơ mắ¹t bị chuộ²t rút run rẩy.

Mặt mũi nhắm lại hai mắt dường như, không cần nhìn tôi cũng đoán được tình cảnh bản thân thế nào. Ngoại trừ tay có thể cử động thì còn lại muốn bại liệt hết rồi. Đau đến không cảm giác.

Thật xui xẻo mà.

Trong lúc tôi suy nghĩ linh tinh thì chợt cảm thấy được phía phần nệm bên cạnh bị lún xuống. Tôi khó hiểu hé mắt ra nhìn, sau đó liền như bị dọa cho ngây người.

Là tôi nằm mơ sao?

Vì sao trước mắt tôi lại là Đường Bách Ngọc thế này?

Tôi nghe được nhịp đập không có trật tự của mình, cảm thấy cơ thể run lên nhẹ nhẹ. Tôi ngây ngẩn nhìn người khiến tôi yêu đến đau lòng.

Tôi thấy em về mặt ứng phó vì lạnh bình tĩnh nhìn tôi, tôi nhìn không được run rẩy gọi tên em.

"Bách Ngọc."

"Học trưởng, tôi không phải tên Bách Ngọc."

Tôi yêu thương nhìn em, nhìn không được giờ tay chạm tới em. Tôi đau lòng nhìn khóe mắt em chảy ra thứ nước trong lấp lánh đến chói mắt, em như vậy thật khiến tôi đau lòng.

"Bách Ngọc, em đừng khóc."

Đường Bách Ngọc hai mắt nhắm lại nhu thuận dựa vào bàn tay tôi. Lòng bàn tay có thể cảm nhận được hơi ấm của em khiến tim tôi đều muốn nhũn ra.

"Học trưởng, anh thật phiền."

Nghe thấy Bách Ngọc cảm thán khiến tôi nhìn không được vui vẻ mà bật cười ra tiếng. Giờ phút này mọi hiểu lầm, giận dỗi giữa chúng tôi liền như bọt biển mà tan biến hết. Lòng tôi ngọt như mật, tôi nhẹ nhàng kéo em ôm vào lòng, dùng sức ôm chặt lấy em, tôi lúc này thậm chí còn không thấy đau đớn gì cả.

Bởi vì tôi đã có Đường Bách Ngọc rồi.

"Lương Viên, em yêu anh."

Tôi cả người run lên, tim đập như trống vỗ.

Thần linh ơi, nếu tôi có mơ, xin đừng khiến tôi phải tỉnh giấc.

Tôi không kìm được vị ngọt ngập trong cổ họng, càng siết chặt vòng tay ôm em vào lòng.

"Anh yêu em. Yêu em rất nhiều."

Sau đó liền hưng hăng chiếm lấy môi nhỏ của em, day dưa không dứt.

-- Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Học Trưởng, Anh Thật Phiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.